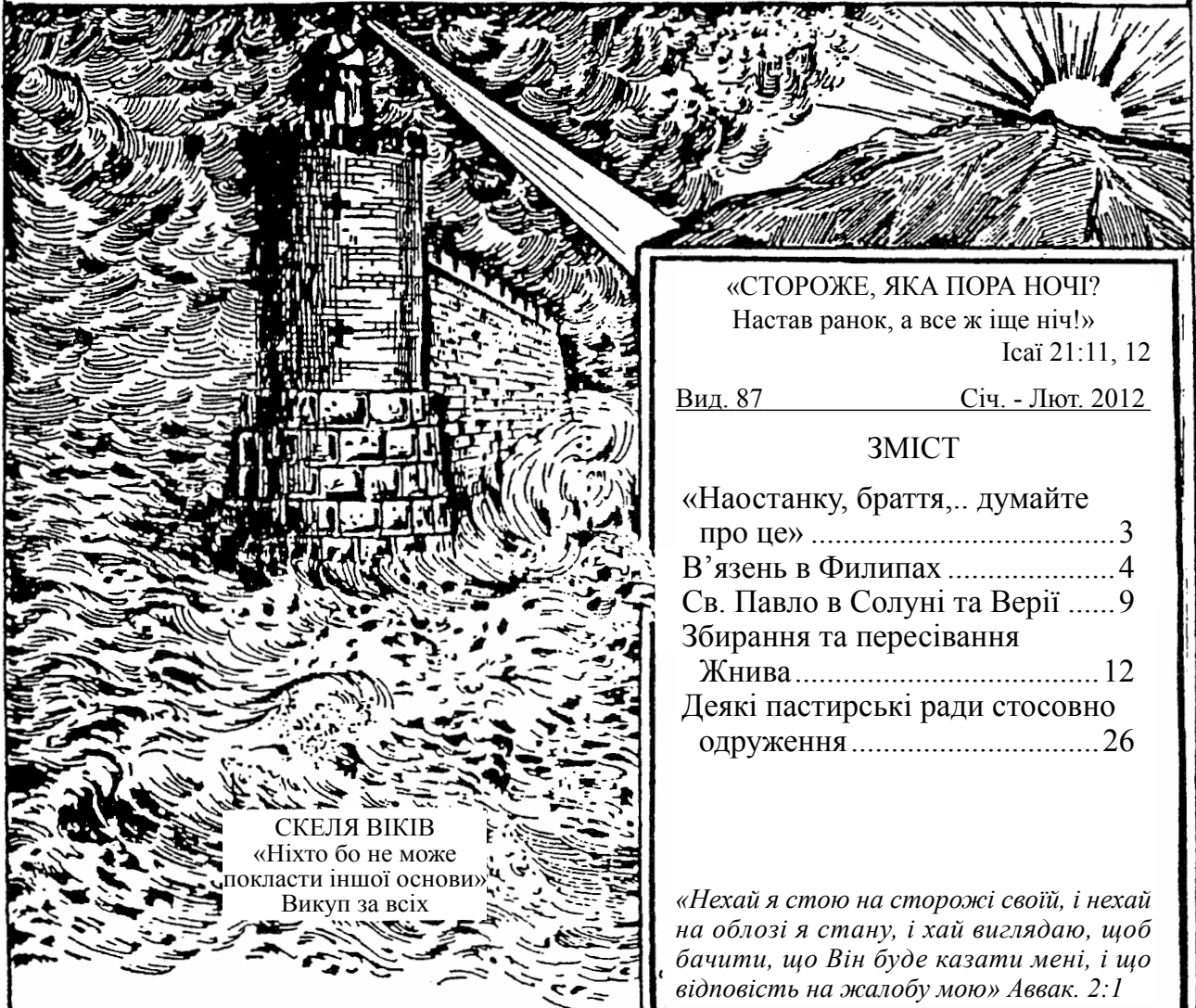


ЗОРІННЯ



НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 87

Січ. - Лют. 2012

ЗМІСТ

«Наостанку, браття,.. думайте про це»	3
В'язень в Филипах	4
Св. Павло в Солуні та Верії	9
Збирання та пересівання Жнива	12
Деякі пастирські ради стосовно одруження	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Каме-нем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058



«НАОСТАНКУ, БРАТТЯ,.. ДУМАЙТЕ ПРО ЦЕ»

СИЛА РОЗУМУ, ВОЛІ – «ЯК У ДУШІ СВОЇЙ ВІН ОБРАХОВУЄ, ТАКИЙ Є» – ВПЛИВ ПОГАНИХ ДУМОК – ВПЛИВ ДОБРИХ ДУМОК – ДУМАЙТЕ ПРО ТЕ, ЩО ЧИСТЕ, А НЕ ПРО ЗЕМНЕ – ДОБРОПРИСТОЙНІ РЕЧІ – ВАРТІСНІ РЕЧІ – РЕЧІ, ГІДНІ ПОХВАЛИ – КОЖЕН ВІДПОВІДАЄ ЗА СВІЙ РОЗУМ.

«Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!» (Фил. 4: 8).

Зовсім небагато людей, навіть освічених та вчених, оцінює велику силу розуму та його потенційний вплив на всі справи нашого життя. Небагато матерів усвідомлює, що від їхніх думок залежить формування ще ненародженої дитини, тож вони передають їй правильні або шкідливі нахили. Також це усвідомлює мало чоловіків, тобто вони мало намагаються сприяти своїм дружинам в вихованні шляхетних дітей, підтримуючи розум дружини під час її вагітності благородними думками, піднесеними почуттями, високими ідеалами, думками про красу, чесноти, гуманність, чистоту, шанобливість, духовність. Коли б люди дізнались про вплив материнського розуму на добро або зло своїх дітей, це напевно принесло б великі зміни в багато домів, бо на наше переконання більшість людей вважає за краще робити добро, аніж зло, і одним з найбільших каменів спотикання, однією з перепон є необізнаність.

І хоча ми переймаємось всім людством, не треба забувати, що Біблія дана Божим дітям, котрі вступили в особливу угоду з Ним через Господа Ісуса Христа і сталися Новими Створіннями через силу Святого Духа, яка дає зачаття. Світ буде вчитися і розвиватися протягом Тисячоліття. Сьогодні, в теперішньому житті, можливість розвиватися мають тільки ті, котрі отримали зачаття Святим Духом і великою та єдиною

надією котрих є удосконалення на духовному рівні в Воскресінні Справедливих. І наскільки ми переймаємось світом, настільки повинні вважати своїм християнським обов'язком триматися прикладу Господа і перейматися перш за все Його рідними, Його братами в Христі.

СИЛА ДУМКИ

Пересторогу апостола кожен християнин може сприйняти як особисту пересторогу, а також як загальну пересторогу для всієї Церкви – намагатися будувати один одного в найсвятішій вірі і згідно з критеріями, викладеними в нашому заголовному вірші.

Кожна особа відповідає за те, щоб дбати про свій розум. Ставши християнами, ми віддали свою волю Господу, погодившись, що відтоді ми не прийматимемо диктат нашої волі, але, ігноруючи її, будемо триматися проводу Господньої волі. Саме на такій умові Господь прийняв нас у Свою сім'ю, і будь-яка невдача виконувати ці умови входить в суперечність з нашою угодою. Господь через Своє Слово дає нам потрібні вказівки про те, яка Його воля. Ці послання, прийняті в добре і щире серце, приносять плід слухняності, а це веде далі до розвитку плодів духа.

«Бо як у душі своїй він обраховує, такий є». Багато християн навчилося керувати своїми вчинками і стримуватися від тілесної суперечки. Багато навчилося в тій чи іншій мірі контролювати свій язик, пам'ятаючи, що той самий язик, яким ми славимо Бога, можна вжити, щоб скривдити ближніх, як на це звертає увагу апостол Яків

(3: 1-10). Але обмеження в поведінці та словах досягти важко, якщо розум, воля не узгоджені з волею Бога. Отже, Бог пояснює, що і чому Він від нас вимагає, і пропонує нам великі та дорогоцінні обітницї. Їхня ціль – виховати в нас, в нашому розумі, в наших словах та вчинках те, що Богу до вподоби, що є Його волею.

ПИТАННЯ ДЛЯ САМОВИВЧЕННЯ

Апостол в нашому заголовному вірші показує, як правильно тримати під контролем себе, свої думки, свої слова і свою поведінку. Кожну думку треба ретельно вивчати, бо якщо дозволити на погану, або самолюбну, або низьку, або розбещену думку, вона проросте і принесе велике опоганення, яке вплине на наші слова та поведінку і пошириться на інших. Потрібно навчитися охоче переглядати свої думки, згідно з вказівками, викладеними апостолом в цій лекції. Те, що спочатку може потребувати багато часу, щоб прийняти рішення, згодом можна буде вирішити майже негайно:

(1) Чи думка, яка вимагає розгляду в моєму розумі, є шляхетною? Якщо так, її можна прийняти і засвоїти. Якщо ні, від неї слід негайно відмовитися і прогнати її з розуму як зловмисну.

(2) Чи запропонована думка є чистою – не хтивою, не самолюбною? Якщо вона витримує згадані критерії, про неї можна далі думати. Якщо цим неможливо довести її чистоту, її слід негайно покинути, бо вона може завдати великої шкоди – як принесена в дім заражена річ.

(3) Чи це мила думка? Чи вона стосується того, що приємне? Чи вона збуджує приязні почуття? А може вона пов'язана з ненавистю,

образою, злістю, гнівом? Якщо вона приязна, то нехай буде. Якщо ні, її слід негайно прогнати, не дати їй проникнути далі, щоб зашкодити нам та іншим.

(4) Чи вона добропристойна? Річ не в тому, чи про неї добре говорить світ, бо сам апостол та наш Господь Ісус були скривджені світом, котрий облудно наговорював на них всяке лихе слово. Добропристойне – це, мабуть, те, про що добре думатимуть порядні люди, якщо вони знатимуть і розумітимуть все, що стосується цієї думки.

(5) Чи є в ній якась чеснота, або чи в якомусь значенні слова вона гідна похвали? Якщо так, її можна прийняти. Якщо ні, від неї треба відмовитися, бо якщо вона навіть бездоганна в інших відношеннях, то факт, що в ній немає нічого вартісного, є причиною, щоб її позбутися. В нас немає часу, ані місця для речей, які є просто непоганими. Ми прагнемо мати в своєму серці і розумі речі, які є відверто добрими, корисними і усіляко допомагають. В іншому випадку таку думку слід прогнати, бо вона займає місце в серці, в розумі, потрібне для корисних речей. Приклад цього – читання художніх книжок: нічого поганого, але й нічого корисного, нічого, що буде.

Якими б ми не були з природи, Божий народ, який дотримується вказівок Божественного Слова, напевно, стане шляхетним народом, корисним народом, що має дух здорового розуму. Все це є лише частиною приготування до Царства і до великої праці, яка буде йому довірена, як слугам Бога, під керівництвом їхнього Відкупителя та Голови.

R5908 (1916 p.)

В'ЯЗЕНЬ В ФИЛИПАХ

ДІЇ 16: 16-40

ЗУСТРІЧ ЗІ ЗЛИМИ ДУХАМИ – СУМНИЙ СТАН ДІВЧИНИ-СЛУЖНИЦІ – ЇЇ РОЗЛЮЧЕНІ ПАНИ ПОМСТИЛИСЯ СВ. ПАВЛУ ТА СИЛІ – ВСУПЕРЕЧ ФАКТАМ ВОНИ ВИСУНУЛИ ФАЛЬШИВІ ЗВИНУВАЧЕННЯ – МІСІОНЕРІВ ПОБИЛИ ТА УВ'ЯЗНИЛИ – СПІВ НА СЛАВУ БОГУ В НЕПРИЯЗНИХ УМОВАХ – ВЧАСНИЙ ЗЕМЛЕТРУС – НАВЕРНЕННЯ СТОРОЖА В'ЯЗНИЦІ – НАЧАЛЬНИКИ, ДІЗНАВШИСЬ ПРАВДУ ПРО В'ЯЗНІВ, ВИБАЧИЛИСЯ ПЕРЕД НИМИ.

«Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти» (вірш 31).

Коли місіонери щодня проходили повз дім

Лідії до місця зібрання за міською брамою, вони кожного разу зустрічали молоду жінку, відому в Филипах як віщунка, пророчиця – провісниця

долі. Вона була служницею, опанованою злим духом – одним зі злих ангелів, який діяв через неї, вгадуючи, тобто даючи знати про загублені речі, розповідаючи долю, провіщаючи майбутні події і т.п. Мабуть, її добре знали всі люди, тому її вміння приносило великий прибуток групі людей, які були її панами, очевидно, впливовими особами.

Протягом кількох днів, як місіонери ходили до дому Лідії і повертались назад, зайняті Господньою працею, ця служниця ходила за ними слідом, вигукуючи: «Оці люди – це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння!» Служниця, зрозуміло, не знала св. Павла та його товаришів, але злі духи знали. Наскільки вони передбачували наслідки, важко сказати, але цілком можливо, що річ, яка сталася, була ними продумана заздалегідь, тобто, що апостол прожене злого духа і це приведе до насильства над місіонерами та над тими, кого вони навернули, з боку панів служниці та їхніх знайомих, і що ті напевно здіймуть великий неспокій, гнів та заколот.

Можливо також, що злий дух міг просто сказати правду, не сподіваючись, що апостол накаже йому вийти з жінки – припускаючи, що апостолу повинно сподобатися таке свідощтво, незалежно від його походження. Але читаємо, що св. Павло був незадоволений цим щоденним свідощтвом. Його дратувало не те, що свідощтво стосується Правди, а те, що воно походить саме з такого джерела, бо, як йому було відомо, злий дух не матиме жодної поваги до Правди. Будь-які злі ангели, які б хотіли вшанувати Бога та принципи праведності, не будуть намагатися заволодівати людьми, якщо знають, що це принесе їм шкоду і суперечитиме Божественній волі.

Деякі вчителі, можливо, скажуть, що в цієї жінки була істерика або ж вона була у нестямі. Одне і друге припущення суперечить фактам, описаним тут Святим Письмом, і цілком суперечить словам апостола. Апостол не сказав ані слова до молодої жінки, допускаючи, що вона несамовита, а звернувся безпосередньо до злого духа і в імені Ісуса наказав йому вийти з жінки – так само, як наш Господь та апостоли часто виганяли за Його наказом злих духів (Мк. 5: 1-17; Мт. 10: 1; Лк. 10: 17 і т.д.)

ПОМСТА ПАНІВ

Як було у випадку, коли власники свиней розлютились на нашого Господа, бо вони втратили свиней, коли легіон демонів, який Він прогнав з людини, ввійшов у тварин, – так було з панами служниці. Уявіть собі їхнє приголомшення, коли вони побачили, що не тільки щезло джерело майбутніх прибутків, але й пропала значна сума грошей, вкладена в цю служницю, адже на ринку такі слуги, опановані духами, коштували дорого. Їхній люті не було меж. Ніщо так не збуджує людину, як любов та самолюбство. В нинішніх умовах самолюбство керує людьми з неймовірною силою. Оскільки пани служниці вже не мали жодної надії, що злий дух повернеться в неї, їм не залишалось нічого іншого, як помститися на тих, хто завдав їм фінансових збитків.

Такий дух у великій мірі панує сьогодні в світі. Якщо Правда та Господні слуги спокійно йдуть своїм шляхом, світ, як правило, занадто зайнятий власними справами, щоб нападати на них. Але як тільки хтось зі світу збагне, що Правда та праведність зачіпають його інтереси та наміри, опозиція з його боку стає непримиренною. Ми не вважаємо, що ціль Господнього народу – викликати ворожість світу і спроваджувати на себе переслідування. Як правило, найкращою річчю є полишити світ в спокої, щоб він пильнував своїх справ, тоді як ми маємо проповідувати Євангеліє, користуючись не кувалдою, щоб ламати людські серця, а Посланням миру, радості, любові, щоб благословити тих, чії серця під Божественним провидінням вже зламані і хто має вуха слухати Послання Божої Благодаті.

В цілому апостоли поводитися так стримано, як на це дозволяв принцип. В даному випадку св. Павло майже напевно діяв під особливим керівництвом Господа. Загальна порада апостола Церкві звучить так: «Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми» (Рим. 12: 18). Висновок з цього: не виходьте з себе, щоб створювати клопоти. Якщо Господь в Своєму провидінні дозволить, щоб виникли труднощі, будьте відважні і повні віри в Того, Хто таке дозволив,

щоб Він повернув це для добра і для нашої остаточної користі.

Очевидно пани віщунки були впливовими особами, бо їм швидко вдалося підбурити натовп, щоб помститися св. Павлу та Силі. Обоє місіонерів потягли на ринок до начальників. Там пани, знехтувавши правдою та маючи фальшивих свідків, ствердили, що в'язні навчали релігії, яка суперечить законам Риму, і це, очевидно, викликало бунт. Це була неправда, бо Господні слуги, щоб служити Богу, виходили по закону за брами міста.

Однак такого фальшивого звинувачення було достатньо, щоб накласти на Господніх представників найсуворіше покарання, яке судді могли дати. Начальники, справою котрих було запобігати бунту та зберігати порядок, були настільки нервово збуджені, що роздерли на собі одяг, щоб показати роздратування та незадоволення тим, що в їхньому місті стався заколот. Вони вважали, що особи, проти яких простолюд збунтувався аж так, є в чомусь винні і заслуговують покарання. Їм не спадало на думку, що цей заколот повстав через злих духів. Як сказав в іншому місці св. Павло: «Бо ми не маємо боротьби [лише] проти крові та тіла, але проти... піднебесних духів злоби».

УВ'ЯЗНЕННЯ МІСІОНЕРІВ

Щоб задовольнити натовп і швидко відновити спокій, начальники наказали бити місіонерів, правдоподібно різками, а тоді вкинути до в'язниці. Яка винагорода за місіонерські зусилля! Яка відплата за жертвування власним життям для Господа та Правди! За що цих шляхетних людей так лихословили, чому так погано про них думали і так погано з ними поводитись?!

Пам'ятаймо, що Бог, Котрий не змінюється, є нашим Богом, і Він сьогодні доглядає інтереси Церкви так, як доглядав тоді. Пам'ятаймо, що Він вимагає від нас сьогодні, як вимагав від цих місіонерів у той час, щоб ми охоче були Його представниками, охоче зносили негаразди і цим дали повний доказ нашого служіння – нашої служби Христу та Його Посланню. Хіба місіонерам не потрібна була віра, щоб прийняти труднощі як провидіння і не вважати їх доказом

Господньої немилості та нехтування? Так само ми повинні вивчити уроки віри в Школі Христа і радо йти слідами Ісуса та апостолів. Ми повинні вчитися радіти в горі і в достатку.

В'язниця була побудована таким чином, що камери знаходилися назовні і до них легко потрапляло світло та повітря. Внутрішня темниця була для найбільш запеклих злочинців. Власне в цю внутрішню в'язницю заточили св. Павла та Силу, а їхні ноги забили в колодки. В нестерпних умовах, на сирій підлозі, з ранами, які кровоточили, ці вірні брати мали стільки духа радості, що виразили свої почуття піснями вдячності за привілей страждати в Господньому ділі і переносити лихо заради праведності.

Бачимо, що тільки сильна, жива віра в Бога давала обом місіонерам відчуття, що їхні поневіряння за Євангеліє є Божественною похвалою для них, якщо вони їх належно приймуть. Вони розуміли, що їхні важкі випробування є тільки «легким горем», яке під Божественним провидінням достачає для них у безмірнім багатстві славу вічної ваги. Їм, зневаженим, це давало можливість тріумфувати в годину нещастя і славити Бога за привілей страждати як члени Тіла Христа, доповнюючи частку страждань Христа, щоб згодом також мати частку в Його славі як члени Його Тіла – члени великого позаобразного Мойсея, Посередника Нової Угоди (Кол. 1: 24; Дії 3: 22).

Все це написано для нашого навчання, щоб ми, бачачи вірність інших, могли отримати підбадьорення. Наша угода є їхньою угодою, а їхня угода була такою ж, як угода нашого Господа, бо страждання Христа є одними і тими ж, хоча й різняться характером. Також подальша слава є однією і тією ж, хоча її учасники будуть як зорі, що різняться славою. Чим більші страждання, перенесені вірно, без нарікань, з радістю, тим більшою буде нагорода в Царстві нашого Отця і нашого Господа та Спасителя.

ВЧАСНИЙ ЗЕМЛЕТРУС

Коли місіонери співали, поштовх землетрусу потряс стіни, звільнив гаки, на яких трималися ланцюги, котрими їх прив'язали, і повалив одвірки, що тримали в'язничні двері. Сторож,

побачивши відчинені двері, вирішив, що в'язні повтікали. Розуміючи, що за це доведеться відповісти, він витягнув меч, щоб вчинити самогубство, та св. Павло вигукнув до нього: «Не чини собі жодного зла, бо всі ми ось тут».

На той час сторож вже повністю переконався, що місіонери, передані під його нагляд, є особливими людьми, а не звичайними злочинцями. Можливо він знав трохи про демонізм та одержимість і чув, що з уст одного з цих чоловіків злетіли слова Божественного наказу, підтримані вищою силою. В усякому разі тепер він був готовий захистити цих в'язнів і вислухати Послання Божої Любові.

Спочатку він зайнявся камерою, весь час думаючи про те, що сталося, а потім привів місіонерів до своєї комірчини у в'язниці. Подбавши, щоб їм було зручно, він вислухав про їхню місію – розповідь про Ісуса, Месію, та про Його смерть як Відкупителя світу. Сторож знав про гріх. Він розумів, що загалом все людство є грішним, чужинцями, далекими від Бога через злі вчинки. Він сам прагнув, щоб йому було прощено його власні гріхи і щоб він міг поєднатися з Творцем, тож він зрозумів: ці місіонери можуть йому допомогти. Він запитав: «Що треба робити мені, щоб спастися?» Що треба робити мені, щоб стати близьким Богу, щоб я, так само як ви, міг відчути Його люблячу турботу в усіх моїх справах; щоб я, так само як ви, міг радіти в біді і міг бачити, що під Божественним провидінням все допомагає на добре – тепер і далі?

Відповідь не загаялася: «Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти сам та твій дім». Беручи ці слова за основу, місіонери пояснили сторожу та його домашнім деякі принципи Божественного Плану Поєднання: смерть Ісуса, Справедливого за несправедливих; благословення, які в належному часі мають прийти до Адама та його роду через процес воскресіння; привілей сьогодні чути і прийняти Божественний поклик до співпадкоємства з Ісусом як Його «членів» в стражданнях тепер та в славі в майбутньому.

НАВЕРНЕННЯ СТОРОЖА

Насіння Правди впало на добрий ґрунт.

Присутні повірили та з вдячністю прийняли привілей учнівства – страждати для Христа. Потім вони охрестилися, символічно показуючи смерть для світу, для гріха та для себе і бажання жити новим життям як члени Христа. Тільки тепер місіонери зрозуміли, що через несправедливість начальників провидіння привело їх у в'язничну камеру так само, як перед тим привело їх на зібрання молитов на берег річки! Тож їхня віра зміцніла. Тепер було бажання зносити труднощі з терпеливістю та радістю задля великого привілею нести Добру Вість іншим.

За деякими прийнятими сьогодні критеріями ці місіонери мали б негайно вимагати для себе збільшення платні та признання і особливо припинення переслідувань, і мали б сказати Господу, що їм вже досить жертвувати собою. Та сталося навпаки. Вони ще більше підбадьорилися, щоб йти далі і переносити наступні страждання.

Як послідовники Ісуса, ми повинні дбати про те, щоб наші випробування були схожі на випробування Учителя та Його апостолів. Ми не повинні шукати якихось інших труднощів, ані заспокоюватися, доки не знайдемо нагоду страждати за Правду. Будьмо певні, що хоч час трохи змінився, наш Господь був цілком правий, коли сказав через Свого апостола: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані» (2 Тим. 3: 12). Це може бути в нашому власному домі, сім'ї, зібранні або в світі, бо хто вірно дозволяє своєму світлу світити, той цього не уникне.

Тож, якщо хтось з Господнього народу унікає переслідувань, він повинен побоюватися за свій стан і повинен ретельно вивчити себе, чи він є вірний всім привілеям та нагодам, які йому трапляються. Це зовсім не означає, що ми повинні шукати переслідувань, намагаючись робити безглузді речі або робити правильні речі безглуздим чином. Це означає, що ми не повинні уникати відповідальності за правильну поведінку тоді, коли побоюємось наслідків. Страх – це один з найбільш підступних ворогів Божого народу. Його треба витіснити довір'ям, вірою в Бога.

СПІЛЬНИКИ В СТРАЖДАННІ

Запис каже, що тільки св. Павло докорив злому духу. Отже, тільки він був відповідальний за неспокій, який привів до ув'язнення його самого та Сила. Можемо впевнено припустити, що Сила мав право виступити проти. Він міг публічно докорити св. Павлу або ж приєднатися до натовпу і уникнути арешту, побиття та ув'язнення. Ми раді, що Сила так не зробив, що він був гідним товаришем шляхетного св. Павла. Він бачив, що Господнє благословення є з апостолом; що Господь особливим чином вживає св. Павла, і що б не трапилося з ними, Він здатний і охочий спрямувати все для їхнього добра.

Тож Сила мав привілей зазнати побиття разом з ним, співати разом з ним і разом з ним повернути сторожа в'язниці. Велике благословення – мати віру в Господа, бути слухняним Божественному провидінню, а не показувати надмірну світську мудрість, надмірну обережність та самовпевненість. В Євр. 10: 32, 33 апостол згадує декого з тих, хто «витерпів запеклу боротьбу страждань», а також їхніх товаришів у соромі, хоча вони не зазнали таких втрат. Він каже, що Бог цінить вірність в обох випадках і неодмінно нагородить її. Будьмо вірні Господу – будьмо Його послідовниками і учасниками Його благословень.

СКРУТНЕ СТАНОВИЩЕ НАЧАЛЬНИКІВ

Наступного ранку начальники, дізнавшись про обставини попередньої ночі, наказали звільнити місіонерів. Вони, мабуть, зрозуміли, що повелися зі св. Павлом та Силою несправедливо. Побиття та ув'язнення було для того, щоб заспокоїти громадський бунт, – так само, як Пилат розпорядився бити нашого Господа не задля справедливості, а щоб вгамувати лють натовпу. Але св. Павло не вдавався до захисту без потреби. Можливо, попередньої ночі апостол намагався пояснити начальникам, що він та Сила є римськими громадянами, і вони мають право на безсторонне слідство, перш ніж приймуть яке-небудь покарання. Та галас юрби був таким великим, що їхні протести залишилися без уваги.

Коли наказ про звільнення прийшов у в'язницю, місіонери послали повідомити начальників, що вони римські громадяни і що в їхньому випадку римські закони порушено тричі: (1) в тому, що їх побили; (2) що це зробили публічно; (3) а також осуду заслуговувало те, що це не вчинили законно.

ТВЕРЕЗІСТЬ РОЗУМУ АПОСТОЛА

Такі звинувачення на адресу начальників могли коштувати останнім дорого. Тому не дивуйтесь, що вони прийшли до в'язниці, як вимагав апостол, і привселюдно вивели з неї місіонерів, даючи доказ народу, що вони признають несправедливість, якої завдано попередньої ночі. Це дозволяло уникнути закидів стосовно віри в Филипах. Люди не могли сказати учням: «Ваших вчителів піддали випробуванню і прогнали з міста, заборонивши повертатися».

З іншого боку зауважте дух компромісу. Св. Павло та Сила не наполягали на публічному проповідуванні, ані не вимагали законного захисту, щоб скористатись своїми правами. Навпаки, вони прийшли до висновку, що вони зробили все можливе і тепер Боже провидіння веде їх в інше місце. Вони діяли за радою Учителя: «А коли будуть вас переслідувати в одному місті, утікайте до іншого».

Ось так була досягнута мирна домовленість, завдяки якій магістрат уникнув подальших труднощів, а місіонерів провели з почестями, як людей, котрі нічим не завинили. Останні прийшли до висновку, що в інтересах миру вони підуть з міста, хоча їхні права, як римських громадян, дозволяли їм залишитися. Дехто з Господнього народу робить помилку, не наполягаючи достатньо на своїх правах. Інші роблять помилку в протилежному напрямку: вони надто наполягають на своїх земних правах. У випадку св. Павла ми бачимо ілюстрацію правильної поведінки – «дух здорового розуму». Він наполягав на своїх правах настільки, наскільки це було розсудливо і потрібно для Господньої Справи, але добровільно відмовився від інших прав в інтересах миру, на основі своєї угоди жертви та Святого Письма.

Перш ніж розлучитись, місіонери повернулися

до дому Лідії і побачились з братами та потішили їх. Що саме вони говорили, щоб їх потішити, важко сказати. Можливо, вони пригадали ту радість, якої вони зазнали, коли постраждали за Христа, і розповіли, як Господь повернув їхні випробування, труднощі, страждання і ув'язнення на добре і як сторож в'язниці та його сім'я прилучилися до братів.

Хто читав Новий Заповіт уважно, той звернув увагу на згаданий в ньому дух братерства, який панував серед тих, котрі прийняли Господа як члени Дому Віри. І хто сьогодні з розумом приходить до єдності з тими, котрі радіють Теперішньою Правдою, той неодмінно зауважить цей дух братерства, що пробуває рясно.

R5907 (1916 p.)

СВ. ПАВЛО В СОЛУНІ ТА ВЕРІЇ ДІЇ 17: 1-15

СПОСІБ НАВЧАННЯ В ПЕРШІЙ ЦЕРКВІ – ВАЖЛИВІСТЬ НЕУПЕРЕДЖЕНОГО ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ – ВИКУП ЯК ОСНОВНИЙ ПУНКТ ЄВАНГЕЛІЯ – ДЕХТО УВІРУВАВ – БІЛЬШІСТЬ ОЗЛОБИЛАСЯ – МІСІОНЕРІВ ЗВИНУВАТИЛИ В ЗРАДІ – ЛИХОСЛІВ'Я ЯК ЗБРОЯ ЗАЗДРОСТІ ТА ПИХИ – БОЖИХ СЛУГ ЗАВЖДИ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ.

«Його Бог підвищив Своєю правицею на Начальника й Спаса» (Дії 5: 31).

Залишаючи Филипи, св. Павло, Сила та Тимофій пройшли зі сотню миль на південний захід і зупинилися в місті Солуні, найбільшому торговому місті Македонії, відомому сьогодні як Салоніки. По дорозі вони минули два міста, котрі, мабуть, не були відкриті для їхнього Послання і де не знайшлося жодного приготованого серця. Филипи були одним з небагатьох міст, де Євангеліє здобуло успіх перш, ніж місто до певної міри потрапило під вплив юдаїзму. Очевидно, розпорошення юдеїв скрізь по цій околиці так чи інакше познайомило їхніх сусідів зі справжнім Богом, з дотриманням Його Законів, з Його об'явленнями та обіцянним Месією.

В Солуні місіонери знайшли юдейську синагогу і за своїм звичаєм прийшли на богослужіння. Три суботи вони змагалися з громадою з Писання. Слово, перекладене в вірші 2 як «змагалися», означає діалог, дискусію. Св. Павло дискутував про Біблію з юдеями. Слушність такого способу очевидна. Юдеї були знайомі з месіанськими пророцтвами, і хоча вони зводили свої помешкання серед поган, проте, як каже апостол, весь час сподівалися виконання великої обітниці, даної Аврааму і потвердженої Ісаку та Якову, – зв'язаної клятвою Угоди (Дії 26: 7; Євр. 6: 13-19).

Ця форма проповідання Євангелія в значній мірі вийшла з ужитку серед християн. Але це

чудова форма. Ми спробували відновити її скрізь серед приятелів Теперішньої Правди, особливо радячи Веріанські Біблійні дослідження і дискусії над Божим Словом з допомогою підручників. Наслідки вражають. Цим способом багато хто здобуває більш ясне бачення Правди, ніж можна отримати від звичайних викладів. Хоча ми радимо будь-який спосіб вивчення Біблії, проте особливо радимо цю форму, яку Господь благословив більше від інших для просвітлення Свого народу в кінці Євангельського віку. Такий спосіб приносить користь всьому зібранню, бо не вимагає здібного ведучого як при інших способах. Небезпекою для здібних ведучих інколи буває їхня здатність піти в хибному напрямку і повести за собою тих, хто надто покладається на їхній догляд.

Для такого дослідження Біблії вживається підручник і книга з питаннями. Підручниками є «Виклади Святого Письма». В цих томах вчення Біблії представлене в формі, яка сприяє легкому засвоєнню. Кожна тема викладена послідовно, даючи посилання на різні частини Біблії, в яких даний предмет згадується. Нас не дивує, що ті з Божого народу, хто пізнав вартість такого методу вивчення Біблії і тримається його, мають ясніше від інших розуміння Слова.

СУТЬ ВЧЕННЯ СВ. ПАВЛА

Після розповіді про те, як апостол вів дискусію з юдеями про Євангельське Послання,

нам дещо пояснено про його спосіб. Він відкрив їм Писання, показуючи про Месію те, що вони попередньо не зауважили, тобто, що Христу слід було зазнати смерті і встати з мертвих, перш ніж Він міг бути обіцяним Царем. Юдеї знали Писання, в яких згадувалися страждання Месії, але вони нехтували ними, тримаючись тільки тих, які стосувалися Його Тисячолітнього Царювання в славі, честі та силі.

Вони потребували саме те, що Господь дав їм в особі апостола, – когось, хто б пояснив їм Писання, відповів на їхні запитання і допоміг знайти відповіді на їхні випитування зі Святого Письма. Св. Павло показав їм зв'язок між обома сторонами пророцтва про Месію, звернувши увагу на факт, що смерть панувала над людським родом в результаті влади первісного, вкоріненого гріха, і що ніхто не міг звільнитися з цього стану без Відкупителя. Месія справді має царювати над Своїм Царством, над світом, але перед цим мало прийти відкуплення, зняття прокляття смерті. Далі він навів факти про смерть Ісуса, «Справедливого за несправедливих», і показав, що воскресіння нашого Господа було саме тим, про що говорили пророки, і було потрібно, щоб Він міг у властивому часі дати провіщене благословення Ізраїлю під його Новою Угодою і міг благословити світ через Ізраїль (1 М. 2: 17; 3: 19; 12: 3; Єз. 18: 4, 20; Єр. 31: 31-34).

Далі апостол показав, що спочатку має бути зібраний вибраний клас, щоб бути разом з Месією в Його Царстві, який зобов'язаний продемонструвати, що він гідний цього, кладучи власне життя в посвяченні для Його служби. Тож підсумковий аргумент апостола був такий: «Христос – Той Ісус, про Якого я вам проповідую».

ВПЛИВ НА СЛУХАЧІВ

Деякі юдеї повірили Посланню і стали на бік св. Павла та Сили. Але таких, мабуть, було менше. Серед них було кілька побожних греків та немало шляхетних жінок. Настав час для поділу. Тут, в Солуні, як і скрізь, пшениця з юдеїв мала відокремитися від класу полови (Мт. 3: 11, 12). Її зібрано до євангельської клуні, до Епохи Духа. Вона перейшла від Мойсея

до Христа, від тілесного Ізраїлю до нового Духовного Ізраїлю, покликаного, щоб бути Царським Священством, особливим народом для Божественного задуму.

Тільки меншість юдеїв змогла прийняти це Послання. Решта озлобилася. Вони почали заздрити успіху, досягнутому цими чужинцями, котрі були в місті всього кілька тижнів, однак вже справили значне враження на поган, на котрих вони попередньо ніяк не могли вплинути, щоб повернути їх до юдаїзму.

Не маючи жодних переконливих аргументів, жодних логічних висновків, щоб подолати аргументи цих місіонерів, невіруючі юдеї вдалися до звичної тактики сатани – перевернути, звести наклепи і цим викликати упередження, ненависть, злобу. Вони навіть підняли бунт в місті: натовп напав на дім Ясона, в котрого замешкали ці місіонери. Не знайшовши місіонерів, натовп вирушив уперед, потягнувши Ясона та інших віруючих до магістрату і кажучи при цьому: «Ті, що світ сколотили, і сюди ось вони поприходили!» «Гляньте, Ясон прийняв їх і приєднався до їхнього лиходійства. Вони виступають проти влади та імператора; вони навчають, що є інший цар – Ісус».

Майже таке саме звинувачення висунуто проти нашого Відкупителя, коли Його привели на суд до Пилата. В цьому є доля правди, бо імператори вважалися не тільки цивільними володарями світу, але й Pontifex Maximus, тобто провідними релігійними правителями. Хоча Царство, яке проповідували Ісус та апостоли, є небесним, духовним, проте Послання містить в собі думку, що у властивому часі це небесне правління, тобто влада, пошириться на всі земні справи, і Царство Месії буде по всьому світі – «під усім небом» (Дан. 7: 27).

Цілком зрозуміло, що такі слова зі світської точки зору могли вважатися змовою. Звичайно, для юдеїв було непростимо вживати свій вплив в цьому напрямку, адже їм було добре відомо, що всі сподівання та обітниці, яких тримався їхній народ, ґрунтувалися саме на такій надії Царства. Проте їхня пиха та ненависть засліпила їх і не дозволила бачити несправедливість такої поведінки, коли вони підбурили натовп поган.

Нас не повинно здивувати, якщо в недалекому майбутньому фальшиві християни – ті, котрі мають невластивий стан серця, щоб прийняти послання Теперішньої правди, – схоже будуть винуватити нас у змові, бо ми проповідуємо «Царство дорогого Божого Сина», яке незабаром буде встановлене в силі та великій славі, посеред громадського безладу та анархії. Нас також не здивує, якщо саме ці фальшиві християни підбурять натовпи та правителів проти нас.

«ТІ, ЩО СВІТ СКОЛОТИЛИ»

Юдеї розуміли, що мова йде про конфлікт між юдаїзмом та християнством; що там, де вони стикаються, виникає сутичка, і що одне або друге буде подолане. Схоже, ті, котрі в даний час є сліпі до Теперішньої Правди, лихо-словлять нас майже тими самими словами. Але правдивість тверджень не можна заперечити. В той час Євангеліє Христа викликало розбіжності в юдейській системі так само, як це робить Євангельська Правда сьогодні в християнстві. Власне це провістив наш Господь Ісус, коли сказав: «Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести. Я не мир принести прийшов, а меч... Вороги чоловікові домашні його!» (Мт. 10: 34-36).

Наш досвід, як і досвід апостолів, підтверджує правдивість слів нашого Господа. Завзята сутичка триває. Однак коли б юдеї зрозуміли дану річ, вони не мали б причини так хвилюватися. Вони мали б знати, що Послання Євангелія буде прийняте відносно небагатьма, і ті небагато, котрі відійдуть, навряд чи будуть великою втратою.

Так само сьогодні. Наші дорогі приятелі в різних віровизнаннях бояться, що Теперішня Правда масово захопить їхніх людей. Але вони помиляються. Вона забере тільки вибраних і залишить решту. Пшениця є досить малочисловою порівняно з куколем, і зараз проходить збирання тільки пшениці. Кукіль треба залиши в снопах – в сектантських групах. Він не повинен жодним чином потрапити до пшениці, готової до клуні. Відокремлення пшениці від куколю не мало і не могло відбуватися в минулому, але має відбуватися і відбудеться тепер, в жнивах цього Віку.

Очевидно, що Господь не міг дозволити, щоб на Ясона та інших скоїли напад раніше, ніж закінчилася праця розповсюдження і ті, хто мав вуха, щоб слухати, отримали добру нагоду почути Послання. Правителі Солуня поставили Ясону та іншим віруючим умову, що їм доведеться розплатитися грішми або майном, якщо ці християнські місіонери далі викликатимуть заколот. З цього св. Павло та Сила зрозуміли, що їхня праця в Солуні прийшла до завершення, і їм не варто наражати на небезпеку як саму Справу, так і своїх приятелів подальшими публічними виступами. Тому св. Павло погодився залишити місто таємно, без розголосу.

ШЛЯХЕТНІШІ ВЕРІЯНИ

Наступним місцем зупинки була Верія. Місіонери за звичкою пішли спочатку до синагоги. Зі здивуванням вони відмітили для себе, що юдеї тут дуже щиросерді. Читаємо: «Ці були шляхетніші за солунян, і слова прийняли з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є». Вжите грецьке слово «шляхетний», очевидно, означає особу шляхетного роду, що належить до вищого та більш шляхетного класу, ніж люди міста, зайняті переважно торгівлею. Шляхетність характеру є важливою, незалежно від того, де її можна зустріти і звідки вона походить. Справжня шляхетність означає розсудливість – на відміну від упередження.

Веріани були розсудливими. Кажучи, що вони вірять всьому написаному в Законі та Пророках і сподіваються Месії, вони радо прийняли слуг Бога, які намагалися, перш за все, звернути їхню увагу на «давніше написане». З усією готовністю розуму вони почали досліджувати Писання не тільки в суботу, але й щоденно, щоб побачити, наскільки свідчення Закону та Пророків підтримують аргументи апостола. Як можна було сподіватися, багато шляхетних осіб прийняло Радісну Вістку. Як дивно буває, коли особа шляхетного і розсудливого розуму, раз ознайомившись зі славним Посланням Божої любові та милості через Христа – Його планом вибрання Церкви тепер і благословення всіх народів землі через Церкву згодом – перестає вірити в це або приписує таке Євангеліє

авторству тієї чи іншої людини. Внутрішні докази переконують, що Євангеліє не є від людини ані через людину, але від Господа!

Читаємо, що багато шляхетних веріян повірило – юдеїв та греків, чоловіків та жінок. Ось порада всім нам. Ми повинні мати те чи інше бачення та переконання стосовно Божественного Слова, але воно не повинно бути аж таким нерозсудливим, щоб перешкодити нам здобувати далі знання з цього джерела. Ми повинні «випробувати духів», вчення, науки. Проте це не означає, що ми повинні «хитатися... від усякого вітру науки». Ми повинні знати, в Кого ми повірили, і, раз переконавшись, не повинні легко відвертатися від належно утвердженої віри.

Якщо ми задоволені тим, що будуємося на Скельній Основі, даній нам в Божественному Об'явленні, то повинні сподіватися, що усяке подальше світло, яке ми отримаємо, не суперечитиме тому, що ми вважаємо біблійним і в згоді з Божественним характером. Навпаки, ми повинні сподіватися, що все подальше світло

Божественного Слова буде погоджуватися з основами нашої віри. Будь-яку річ, яка відсуває убік або знецінює перші принципи вчень Христа, слід одразу відкинути.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ В КОЖНОМУ МІСТІ

Якщо ці місіонери Христового Хреста були пильними і наполегливими, то такими ж виявилися слуги неправди. Юдеї Солуня довідалися, що місіонери знаходяться у Верії, тож вони зчинили заколот і неспокій в народі. Місіонери зробили висновок, що це знак, і треба йти далі.

Будьмо пильними, щоб бачити Господне провидіння. Не уникаючи переслідування в звичному значенні слова, будьмо готові йти далі, якщо переслідування стають неминучими, і такий крок здається вказівкою від Господа, що Він має для нас службу в іншому місці. Знавши переслідування, св. Павло пішов в Афіни. Згодом за ним пішли туди Сила та Тимофій.

R5913 (1916 p.)

ЗБИРАННЯ ТА ПЕРЕСІВАННЯ ЖНИВА

Багато хто запитує стосовно правд, представлених в «Studies in the Scriptures» («Виклади Святого Письма») та «The Watch Tower» («Вартова вежа»): звідки вони прийшли і як розвинулися до своєї нинішньої симетрії та чудових пропорцій. Чи вони були наслідком видив? А може Бог якимось надприроднім шляхом дав пояснення цих прихованих досі таємниць Свого Плану, чи особа, котра їх написала, є кимось більшим, ніж звичайна істота? Можливо, вона присвоює собі надприродну мудрість або силу? Як приходить таке об'явлення Божої Правди?

Ні, дорогі приятелі, ми не присвоюємо собі жодної вищості, ані не намагаємось возвеличитись в очах наших братів з Дому Віри, хіба що робимо це так, як велів Учитель, кажучи: «І хто хоче бути між вами першим, – нехай буде вам за слугу» (Мт. 20: 27, Rotherham). Отже, наше становище між людьми світу і номінальної церкви є далеким від вивищення, хоча скрізь мовиться навпаки Ми цілком задовольняємось

чеканням вивищення у властивому в Господа часі (1 Петр. 5: 6). Тому відповідаємо словами апостола: «Чому ви дивитесь на нас, немов би ми вчинили власною силою оце?» Та ж ми такі самі люди, як ви – з такими ж недугами та квалістю – які палко прагнуть через подолання багатьох лих, знеохочень і т.п. бігти до мети по нагороду нашого високого покликання, прагнуть для себе, як вірні дослідники Божого Слова, бути, як ми вже казали, тільки вказівним пальцем, щоб допомогти вам прослідити самим зі священних сторінок чудовий план Бога – повірте, не менш чудовий для нас, як для вас».

Правди, представлені нами, не були відкриті ані в видивах, ані в снах, ані гучним голосом Бога, ані всі одразу, але поступово, починаючи з 1870 року і особливо з 1880 року. Теперішнім відкриттям Правди треба завдячувати не людській винахідливості або гостроті сприймання, але простому факту, що прийшов властивий в Бога час. Коли б ми не промовляли або не було

знайдено іншого знаряддя, тоді кричало б саме каміння.

Ми пропонуємо нижченаведену історію не лише з тієї причини, що нас вмовляли дати короткий перегляд Божого керівництва на стежці світла, але передусім тому, що ми вважаємо за потрібне розповісти про Правду скромно, роззброївши помилкову уяву і упереджені неправдиві свідчення, а також щоб наші читачі могли побачити, як Господь досі керував нами і допомагав нам. Якщо в цій історії згадуватимуться імена та погляди інших, які товаришували нам, то ми будемо намагатися наголошувати лише на тих моментах, які потрібні для зрозуміння нашої позиції та Господнього керівництва. Ми також не є в змозі перерахувати всі непомітні прояви Божественної милості, в яких була випробувана наша віра, вислухані наші молитви і т.д., пам'ятаючи, що наш Господь і перша Церква не залишили жодного такого прикладу хвалюваної віри, а, навпаки, застерігали, кажучи: «Ти маєш віру? Май її сам про себе...»

Ми не повертатимемось, щоб розповісти, як світло почало проникати крізь хмари упереджень та забобонності, що оповивали світ під папським пануванням Середньовіччя. Відтоді і дотепер кожен реформаторський рух, вірніше, реформаторські рухи, мали свою частку у виведенні світла з темряви. Ми, натомість, обмежимось розглядом правд жнива, представлених у виданнях «The Watch Tower Bible and Tract Society», які називалися «Millennial Dawn» («Світанок Тисячоліття») та «Zion's Watch Tower» («Вартова Вежа Сіону»), а тепер називаються «Studies in the Scriptures» («Виклади Святого Письма») та «The Watch Tower» («Вартова Вежа»). Почнемо розповідь з подій 1868 року, коли редактор, на той час посвячена вже кілька років Божа дитина і член Церкви Конгрегаціоналістів та «Young Men's Christian Association» («Християнської Асоціації Молодих Людей»), почав сумніватися стосовно багатьох давно прийнятих вчень.

НАРИС РОЗВИТКУ ТЕПЕРІШНЬОЇ ПРАВДИ

Мені, ознайомленому з Катехізисом, вихованому в пресвітеріанстві і з допитливим з

природи розумом довелось, як тільки я почав думати самостійно, стати легкою здобиччю логіки невір'я. Однак річ, яка спочатку загрожувала повним крахом віри в Бога та Біблію, була, під Божим провидінням, спрямована для мого добра, зруйнувавши лиш моє довір'я до людських вчень та систем хибного представлення Біблії.

Поступово я був ведений до розуміння того, що хоч кожне вчення містило певні елементи правди, в цілому вони збивали з пуття і суперечили Божому Слову. Серед інших теорій я спіткнувся на адвентизмі. Одного вечора мені довелось, може здатися, випадково, заглянути до запиленого, тьмяного залу в Алехені (Allegheny), Пенсильванія, де, як я чув, відбувалися релігійні зібрання, і де я хотів побачити, чи групка людей, котра тут збиралася, могла запропонувати щось більш розсудливе, ніж вчення великих церков. Тут я вперше почув деякі погляди Других Адвентистів (Second Adventists) проповідника м-ра Джонаса Вендела (Jonas Wendell), нині покійного. Отже, я виражаю почуття заборгованості адвентистам, а також іншим віровизнанням.

Хоча його викладення Святого Письма не було зовсім виразним і дуже далеким від того, яке ми маємо сьогодні, воно було достатнім, щоб під Божим керівництвом наново утвердити мою хитку віру в божественне натхнення Біблії і показати, що написане апостолами та пророками тісно взаємопов'язано. Почуте повернуло мене до моєї Біблії, щоб досліджувати її зі ще більшим запалом та дбайливістю, і я завжди дякуватиму Господу за Його керівництво. Хоча адвентизм не привів мене до жодної з правд, він дуже допоміг позбутися омани і приготував до пізнання Правди.

ПЕРШИЙ ТЬМЯНИЙ ПРОБЛИСК БОЖОГО ПЛАНУ

Я швидко почав зауважувати, що ми живемо десь близько закінчення Євангельського віку, близько часу, в якому, як сказав Господь, розумні, пильні Його діти повинні прийти до виразного знання Його плану. В той час я особисто і ще кілька шукачів правди з Пітсбурга (Pittsburgh)

та Алехені утворили зібрання для вивчення Біблії, і період між 1870 та 1875 роками був часом постійного зростання в благодаті, знанні та любові до Бога і Його Слова. Ми довідалися дещо про любов Бога, про те, як вона подбала про все людство, як усі мають бути пробуджені з гробу, щоб їм представити повний любові Божий план, і як усі, хто в той час покаже віру в викупну працю Христа і виявить послухність залежно від знання Божої волі, зможуть (через Христову заслугу) прийти назад до повної гармонії з Богом і отримати вічне життя. Такою, як ми зрозуміли, мала бути праця реституції, провіщена в Діях 3: 21.

Та хоча ми зрозуміли, що Церква покликана до спадкоємства з Господом в Тисячолітньому Царстві, нам досі не вдалося чітко побачити велику різницю між нагородою Церкви, яка тепер знаходиться на випробуванні, і нагородою вірних зі світу після їхнього випробування, при закінченні Тисячолітнього віку: тобто, що нагородою перших має бути слава духовної, божественної природи, натомість для останніх має бути слава реституції, відновлення до досконалості людської природи, яку голова людського роду мав свого часу в Едемі.

Однак на той час ми лише починали здобувати загальний погляд на Божий план і позбуватися багатьох довго шанованих неправд, тож час на ясне розуміння всіх подробиць в повній мірі ще не настав. Тут я повинен з вдячністю згадати допомогу братів Джорджа Стетсона (George Stetson) і Джорджа Сторса (George Storrs), згодом редактора «The Bible Examiner» («Дослідник Біблії»), нині покійних. Дослідження Божого Слова з цими дорогими братами вело мене крок за кроком на «зелені пасовища», до більш світлих надій для світу, хоча лише в 1872 році я здобув ясний погляд на діяльність нашого Господа як ціни викупу і зрозумів, що основа всіх надій реституції ґрунтується на цьому вченні.

Досі я, читаючи свідоцтво, що всі, хто в гробах, повиходять і т.д., все ще сумнівався, чи це справді стосується всіх – чи слід вважати, що це включає розумово неповноцінних та немовлят, котрі померли без відповідного знання,

для котрих теперішнє життя з його досвідом принесло дуже мало користі. Та коли в 1872 році я почав вивчати справу реституції з точки зору викупної ціни, даної нашим Господом Ісусом за Адама і остаточно за всіх загублених в Адамі, це цілковито прояснило справу реституції і дало мені остаточно певність, що ВСІ повинні повиходити з своїх гробів і бути приведені до ясного знання Правди і повної можливості здобути вічне життя через Христа.

Так пройшли роки 1868-1872. Наступні роки – до 1876 року – були роками постійного зросту в благодаті та знанні групки Біблійних дослідників, з котрими я зустрічався в Алехені. Ми зробили поступ від наших перших примітивних і непевних уявлень про реституцію до більш ясного розуміння подробиць; та властивий в Бога час на ясне світло ще не настав.

В той час ми також почали розуміти різницю між нашим Господом як «людиною, що дав Самого Себе», і Господом, Який прийде знову, – духовною істотою. Ми зрозуміли, що духовні істоти можуть бути присутні, залишаючись невидимими для людей – саме так, як ми вважаємо і як представили в «Викладах Святого Письма», том 2, розд. 5. Нам було дуже прикро за помилку Других Адвентистів, котрі сподівалися Христа в тілі, навчаючи, що світ і все в ньому, за винятком Других Адвентистів, буде спалене в 1873 або 1874 році, і чії хронологічні дати, а також розчарування та сумнівні ідеї щодо мети та способу приходу нашого Господа принесли той чи інший закид нам і всім, хто очікував і проголошував Його близьке Царство.

ПРИЗНАННЯ ХРОНОЛОГІЇ

Такі поширені помилкові погляди стосовно мети та способу Другого Приходу Христа спонукали мене до написання брошури «The Object and Manner of the Lord's Return» («Мета і спосіб Господнього повернення»), яку видано в кількості майже 50 000 примірників.

Приблизно в січні 1876 року моя увага була особливим чином звернена на тему пророчого часу, пов'язаного власне зі згаданими вченнями та сподіваннями. Трапилося це так: я отримав журнал під назвою «The Herald of the Morning»

(«Вісник поранку»), надісланий мені його редактором містером Н.Г. Барбуром (N.H. Barbour). Відкривши його, я за зображенням на обкладинці одразу впізнав, що він має відношення до Адвентизму, і переглянув з певною цікавістю, щоб побачити, яку наступну дату встановлено для спалення світу. Уявіть собі моє здивування та задоволення, коли з його змісту я довідався, що редактору починають відкриватися очі на справу, яка вже кілька років так радувала наші серця тут в Алехені, – що метою повернення нашого Господа не є знищення всіх поколінь землі, а благословення; що Його прихід має бути схожий на прихід злодія, однак прихід не в тілі, а як духовної істоти, невидимої для людей; що зібрання Його Церкви і відділення «пшениці» від «куколю» відбуватиметься в кінці цього віку без будь-якого усвідомлення з боку світу.

Я зрадив, що інші приходять до такого ж прогресивного розуміння, однак повною несподіванкою для мене були дуже обережно сказані слова, що на думку редактора «The Herald of the Morning» пророцтва свідчать про те, що Господь вже присутній в світі (невидимий і ніким не зауважений), що жнивна праця збирання пшениці та куколю вже відбувається, і що цей погляд підтверджують ті пророцтва часу, які ще кілька місяців тому він вважав такими, що не справдилися.

Це була зовсім нова думка: чи можливо, щоб пророцтва часу, якими я так довго нехтував – за для їх невластивого застосування адвентистами – справді вказували на час, коли Господь буде присутній невидимим чином, щоб встановити Своє Царство, і що, як я добре розумів, не можна дізнатись жодним іншим шляхом? Принаймні, мені здавалось розсудливим, і навіть дуже, сподіватися, що Господь звістить Свій народ про це – особливо коли Він обіцяв, що вірні не мають бути залишені в темряві зі світом, і що хоч «День Господній» прийде на інших, мов злодій вночі (крадькома, несподівано), так не має бути з Його пильними, повними запалу святими (1 Сол. 5: 4).

Я пригадав собі деякі аргументи, вжиті моїм приятелем Джонасом Венделом та іншими адвентистами на доказ того, що 1873 рік стане

свідком спалення світу і т.п., тобто хронологію світу, яка показувала, що шість тисяч років від Адама закінчилися разом з початком 1873 року, а також інші аргументи, взяті зі Святого Писання, які тепер, здавалося, співпадали. Чи можливо, щоб ці докази часу, які я обминув як неварті уваги, справді містили важливу правду, яку адвентисти застосували неправильно?

ВАЖЛИВЕ ВІДКРИТТЯ

Сповнений бажання довідатися, звідки б це не було, про все, що Бог має нас навчити, я одразу написав до містера Барбура, повідомивши про мою згоду щодо інших пунктів і бажаючи, перш за все, знати чому і на основі яких біблійних доказів він твердить, що Христова присутність і жниво Євангельського віку датуються від осені 1874 року. Відповідь показала, що моє припущення було вірне, а саме, що аргументи стосовно часу, хронологія і т.д. були тими самими, які використали Другі Адвентисти в 1873 р. Вона також засвідчила, що м-р Барбур та його співпрацівник м-р Д.Г. Патон (J.H. Paton) з Мічіган до того часу були Другими Адвентистами, і коли дата 1874 р. проминула, коли світ не згорів, і вони не побачили Христа в тілі, вони якийсь час просто відмовчувались. Простеживши пророцтва про час, які, здавалося, проминули не виконавшись, і не зумівши знайти жодного недоліку, вони почали ставити собі питання, чи не сталося так, що час був правильним, а їхні сподівання – хибними, і чи бачення реституції та благословень для світу, яких навчали інші, не є саме тим, чого треба сподіватися.

Правдоподібно, незадовго після розчарування, яке приніс з собою 1874 рік, один читач «The Herald of the Morning», маючи примірник «Emphatic Diaglott», зауважив в ньому щось, що вважав особливим, тобто, що в Мт. 24: 27, 37, 39 грецьке слово «parousia», яке в нашому загальному перекладі перекладено як «*прихід*», в Diaglott перекладається як «*присутність*». Саме це було ключем, вживаючи якого, вони були ведені з допомогою пророчого часу до правильних поглядів стосовно мети та способу повернення нашого Господа, а тоді до зрозуміння часу, коли мають статися речі, які,

згідно з вказівкою Божого Слова, стосуються Парусії Христа. Ось так Бог часто веде Своїх дітей з різних відправних точок Правди. І де серця є щирі і віддані, вони неминуче будуть притягнені разом одне до одного.

Щоправда на той час ще не було жодних книг, ані інших публікацій, які представляли б пророцтва стосовно часу саме так, як вони тоді вже були зрозумілими. Тому я оплатив містеру Барбуру кошти подорожі, щоб він приїхав зустрітися зі мною до Філадельфії (де влітку 1876 року я провадив свої особисті справи) і представив мені – якомога повніше і на основі Писання – що пророцтва вказують на 1874 рік як на дату, коли почалася Господня присутність та «жниво». Він приїхав, і його доказ задовольнив мене. Будучи особою твердої переконаності, цілком посвяченою Господу, я відразу спостеріг, що особливий час, в якому ми живемо, має важливий стосунок до нашого обов'язку та праці як Христових учнів; що оскільки ми знаходимося в часі жнив, то має проводитись жнивна праця, і що Теперішня Правда є серпом, яким, як цього бажає Господь, ми повинні скрізь між Його дітьми виконувати жнивну працю.

Я запитав мр-а Барбура, що для цього робить він та «The Herald». Він відповів, що не зроблено нічого; що майже всі читачі «The Herald» – адвентисти, які пережили розчарування, і вони втратили інтерес і припинили підписку, внаслідок чого кошти вичерпалися. Можна сказати, що «The Herald» тимчасово припинив існування. Я сказав йому, що тепер, коли він по-новому віднайшов світло на справу реституції (бо коли ми зустрілися вперше, він багато довідався від мене про повноту реституції, основаної на достатності даного за всіх Викупу, натомість мені довелось багато навчитись стосовно часу), він, замість того, щоб бути розчарованим та відмовлятися від праці, повинен, навпаки, відчувати, що в нього є для проповідування свого роду «добра новина», якої він ніколи досі не мав, і що відповідно має зрости його запал. Водночас знання факту, що ми вже є в жнивному періоді, дало мені поштовх поширювати Правду так, як ніколи досі. Тому я одразу вирішив енергійно віддатися справі Господа та Правди.

ПОЧАТОК ЖНИВНОЇ ПРАЦІ

Я постановив згорнути свої справи і віддати час та засоби для великої жнивної праці. Отже, я відіслав містера Барбура назад додому з грішми та настійною вимогою викласти стисло, в формі книжки, цю Радісну Новину саме так, як він її тоді розумів, включаючи пророчі вказівки часу. Натомість я закрив свій бізнес в Філадельфії, пригтовляючись цілком віддати себе праці, подорожуванню та проповідуванню.

Приготована таким чином невеличка книжка, яка містила 196 сторінок, мала назву «The Three Worlds» («Три світи»). І хоча це не була перша книжка, яка навчала про реституцію, ані не була перша книжка, яка трактувала пророцтво стосовно часу, однак вірю, це була перша книжка, яка поєднала ідею реституції з пророцтвом стосовно часу. З продажі цієї книжки та з мого гаманця ми покрили кошти нашого подорожування. Через деякий час до мене прийшла думка залучити ще одного працівника жнива, і я послав за містером Патонем, котрий одразу відгукнувся, і ми таким самим чином сплатили кошти його подорожі.

Зауваживши, як швидко люди забувають почуте, ми стали перед очевидним фактом, що хоч зібрання є дуже корисними для того, щоб пробудити інтерес, однак потрібен щомісячний журнал, щоб цей інтерес підтримувати і розвивати. Тому, мабуть, було Господньою волею, щоб один з нас осів у котромусь місці і знову почав регулярне видання «The Herald of the Morning». Я запропонував зробити це містеру Барбуру, оскільки в нього вже був досвід складати текст до друку, і він міг робити це більш ощадливо, натомість м-р Патон і я подорожуватимемо далі і заповнюватимемо його шпальти при кожній нагоді. На заперечення, що друкарську машину вже продано і що гроші, які надійдуть від нових передплатників, не дозволять підтримувати видання довгий час, я відповів, що дам грошей для закупівлі друкарської машини та ін., і залишив кілька сотень доларів в банку під чек містера Барбура, щоб він розпорядився ними так ощадно, як тільки міг, тоді як м-р Патон і я будемо подорожувати далі. Оскільки виглядало, що це була Господня воля, ми так і зробили.

Після цього, подорожуючи штатами Нової Англії, я зустрів містера А.П. Адамса (A.P. Adams), на той час молодого методистського служителя, який глибоко цим зацікавився і цілим серцем прийняв послання, яке мені довелося протягом тижня проголошувати для його конгрегації. Згодом я представив його кільком малим зібранням зацікавлених осіб з довколишніх міст і сприяв у всьому, в чому міг, радіючи ще однією особою, котра через навчання згодом стане співпрацівником на жнивному полі. Приблизно в той час мене дуже підбадьорило поповнення в особі м-ра А.Д. Джонса (A.D. Jones), службовця, якого я найняв на роботу в Пітсбургу – ділового та багатообіцяючого молодого чоловіка, що швидко став активним і цінним співпрацівником в жнивній праці і якого добре пам'ятають деякі наші старі читачі. М-р Джонс якийсь час біг наполегливо, але чи то честолюбство, чи щось інше остаточно привело його до повного краху віри і залишило нам болючий приклад правдивості мудрих слів апостола: «Не багато-хто будьте, брати мої, учителями, знаючи, що суворіший суд матимемо» (Як. 3: 1, Diaglott).

ПЕРЕСІЯНІ ЯК ПШЕНИЦЯ

«Ось сатана домагався, щоб пересіяти вас як пшеницю» (Лк. 22: 31).

Досі все йшло без перешкод. Ми отримали велике благословення від Правди, але ще не були якимось особливим чином випробувані в нашій любові та відданості їй. Та вже влітку 1878 року – паралельного часу до розп'яття Господа і сказаних Ним слів, процитованих попередньо, – почалось пересівання, яке триває відтоді і яке повинно, рано чи пізно, випробувати кожного, хто приймає світло Теперішньої правди.

«Не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас», бо цей «огонь діло кожного випробує, яке воно є»: чи він будував свою віру безпідставно (з дерева, сіна та соломи замість коштовних каменів об'явлених Богом правд); чи будував її на сипучому піску людських вчень (еволюції і т.п.), чи на міцній скелі, Викупі – єдиній певній основі, про яку подбав Бог. Ті, котрі будуватимуть

на скелі, особисто спасуться, навіть коли б їм довелося будувати нелогічні переконання, які «вогонь» та потрясіння цього дня випробування повалять та цілковито поглинуть. Але ті, котрі будують на будь-якій іншій основі – незалежно від того, чи вони вживають добрі чи погані матеріали, – напевно, зазнають повної руїни (Лк. 6: 47-49; 1 Кор. 3: 11-15).

Метою цього випробування та пересівання є, очевидно, вибір всіх, чий бажання серця є несамолюбні, котрі повністю і без застережень посвячені Господу, котрі настільки охочі чинити Господню волю і настільки довіряють Його мудрості, Його шляху та Його Слову, що відмовляються від того, щоб їх хтось відтягнув убік від Господнього Слова чийось софізмом або власними задумами та ідеями. Вони в час пересівання будуть зміцнені і ще більш зростять свою радість в Господі і своє знання Його планів, навіть коли б їхня віра була випробувана таким чином, що з кожного боку від них тисячі потраплятимуть в оману (Пс. 91: 7).

Пересівання почалося так: стосовно слів ап. Павла (1 Кор. 15: 51, 52), що «не всі ми заснемо, та всі перемінимось – раптом, як оком змигнути» і т.п., ми далі трималися погляду адвентистів і, зрештою, всіх християн, що свого часу живі святі будуть несподівано і чудесним способом підхоплені в тілах, щоб назавжди бути з Господом. Але тепер наше знайомство з пророцтвом стосовно часу спрямувало наші сподівання підхоплення святих до того моменту Віку, який є паралеллю Господнього воскресіння, бо багато паралелей між юдейською та християнською епохами ми вже зауважили, і вони становили одну з важливих рис згаданої нами невеликої книжки «The Three Worlds» («Три світи»).

Ми тоді ще не розуміли, як розуміємо сьогодні (див. «Виклади Святого Письма», том 3, розд. 7), що квітень 1878 року позначає час початку встановлення Божого Царства шляхом прославлення усіх, хто вже заснув у Христі, і що «переміна», яку ап. Павло згадує в 1 Кор. 15: 51, має для всіх зі згаданого класу прийти у мить вмирання – від цієї дати і далі впродовж всього жнивного періоду, доки всі живі члени («ноги») тіла Христа не будуть перемінені до

стану славних духовних істот. Та коли в той час не трапилося нічого, що ми могли б побачили на власні очі, повторне дослідження справи показало мені, що наша помилка полягала в сподіванні побачити, як всі живі святі будуть перемінені одразу, без вмирання, що є загальноприйнятим в номінальній церкві хибним поглядом, який ми на той час ще не зауважили і не відкинули.

В результаті уважного вивчення ми почали приходити до нашого теперішнього ясного бачення справи. Згодом я спостеріг, що в словах апостола «не всі ми заснемо» слово «заснемо» не є синонімом слова «помремо», хоча загально саме так вважають. Навпаки, вжитий тут вираз «засинати» означає несвідомість. Апостол прагнув дати нам зрозуміти, що від певного часу під час Господньої присутності Його святі, вмираючи як інші люди (Пс. 82: 6, 7), не залишатимуться жодного часу несвідомими, але в мить смерті будуть «перемінені» і отримують обіцяне духовне тіло. Протягом всього Євангельського віку вмирання супроводжувалося несвідомістю, «сном». Це залишалося правдою в стосунку до всіх святих, котрі «поснули в Ісусі», аж до часу, коли Він прийняв становище Царя (Об. 11: 17), що, як ми показали, відбулося весною 1878 року. (Див. «Виклади Святого Письма», том 2, стор. 208, 209).

В той час Цар «збудив на Свою подобу» всіх членів Свого тіла, Церкву, котра «спала», і внаслідок цього (оскільки настав час на встановлення Його Царства) вже немає потреби, щоб «ноги», тобто останні члени, які залишилися, мали переходити до «сну», несвідомості. Навпаки, тепер кожен з них, коли він закінчує свій шлях і є вірний до смерті, відразу отримує Корону Життя. Оскільки він є перемінений вмиць, як оком змигнути, то ніяк не можна сказати, що він спить або перебуває в несвідомості. Отже, слова Об'явлення 14: 13 «Блаженні ті мертві, хто з цього часу вмирає в Господі» стосуються 1878 року.

Бачимо, що повторне дослідження виявило подальше світло на стежці і стало добрим мотивом для заохочення та доказом постійного Господнього керівництва.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ ВИКУПУ

В той самий час, як я отримав допомогу для здобуття більш ясних поглядів і світліших надій і старанно намагався допомогти іншим, весна 1878 року виявилась аж ніяк не благословенною для м-ра Барбура і для тих багатьох, на кого він мав вплив. Відкинувши очевидне та просте пояснення, викладене попередньо, м-р Барбур, мабуть, відчув, що він обов'язково повинен запропонувати щось нове, аби відвернути увагу читачів від невдалого припущення, що святі мали бути підхоплені живими. Як все-таки небезпечно для будь-кого відчувати на собі надто велику відповідальність або намагатись нав'язати нове світло! Нас болісно вразило, коли незадовго після цього м-р Барбур написав статтю для «The Herald», заперечуючи доктрину поєднання – заперечуючи, що смерть Христа була викупною ціною за Адама та його рід, – і кажучи, що смерть нашого Господа могла допомогти сплатити покарання за гріх людини стільки ж, скільки проколена шпилькою муха і завдані їй страждання та смерть можуть вважатися земним батьком справедливим надолуженням провини своєї дитини. Я був вражений, бо гадав, що м-р Барбур мав ясне розуміння праці Христа (нашої жертви за гріх), нашого добровільного Відкупителя, Котрий, радо виконуючи Божественний план, дав Себе як викуп, відповідну ціну, щоб сплатити покарання Адама – щоб Адам і все його потомство могли у властивому часі звільнитися від гріха та смерті.

Та наскільки іншим (від запропонованої ілюстрацією м-ра Барбура жалюгідної карикатури на Викуп) було охоче, розумне, повне любові самопожертвування нашого Відкупителя на основі плану, задуманого і виявленого Нескінченною Мудрістю! Очевидно, я приписував м-ру Барбуру більш ясні погляди, ніж він коли-небудь мав, або ж він добровільно зняв і викинув Весільний Одяг Христової праведності. Власне, останнє стало для мене єдиним поясненням, бо згодом він визнав, що попередньо вважав Христову смерть Викупом за людину.

Не гаючись, я написав статтю до «The Herald» зі спростуванням неправди, доводячи потребу того, щоб «один помер за всіх» – «справедливий

за несправедливих»; що Христос виконав все, що було написано, тому Бог міг бути справедливим і пробачити та звільнити грішника від покарання, яке Він справедливо на нього наклав (Рим. 3: 26). Я також написав до м-ра Патона, звертаючи його увагу на фундаментальний характер знівченого вчення і на те, що час та всі обставини відповідають притчі про того, хто скинув весільний одяг саме перед весільною гостинюю (Мт. 22: 11-14).

М-р Патон відповів, що він досі не бачив цієї речі в такому виразному світлі, бо м-р Барбур мав рішучий, категоричний спосіб представлення справ, який певний час виправдовував його. Я наполіг, щоб тепер, розуміючи всю важливість вчення, він також написав статтю для «The Herald», в котрій без ноти сумніву засвідчив би дорожнечність крові Христа. Він так і зробив. Ці статті з'явилися в «The Herald» від липня до грудня 1878 року.

ЗАПОЧАТКУВАННЯ «THE WATCH TOWER»

Для мене стало зрозумілим, що Господь більше не підтримуватиме мене фінансово, якщо я матиму яким-небудь чином справу з чимось, що діє всупереч фундаментальному принципу нашої священної релігії. Тому після найстаранніших, хоча й марних, зусиль виправити помилку я цілком відмовився від «The Herald of the Morning» і від подальшого спілкування з м-ром Барбуром. Але я відчував, що недостатньо самої лише відмови від спілкування, аби виявити мою постійну відданість нашому Господу та Відкупителю, Котрого справа була грубо атакована особою, яка намагалась збити овець з пуття, до того ж при значній моїй підтримці та заохоченні, коли я зовсім щиро вірив в його вірність Господу. Отже, я зрозумів, що Господня воля в тому, щоб я започаткував інший журнал, в якому було б високо підняте знамено хреста, була б захищена доктрина Викупу, а Добра Вість великої радості проголошена так широко, як це тільки можливо.

Йдучи за керівництвом Господа, я відмовився від подорожування, і в липні 1879 року з'явився перший номер «The Watch Tower and

Herald of Christ's Presence» («Вартова Вежа та Вісник Присутності Христа»). Від самого початку журнал став особливим захисником справи Викупу, і з Божою благодаттю сподіваємось, що так буде весь час.

Якийсь час ми мали дуже болісні випробування. Читачі «The Watch Tower» («Вартової Вежі») і «The Herald» («Вісника») були тими самими; і відколи започатковано «The Watch Tower», а згаданий запас коштів для «The Herald» вичерпався, м-р Барбур не тільки забрав з банку гроші, які я поклав туди, і почав поводитися зі всім, що він мав в своєму розпорядженні, як зі своїм власним майном, але й вилив на редактора «The Watch Tower» найбрудніші особисті образи, намагаючись не дозволити, щоб «The Watch Tower» і доктрина викупу мали відповідний вплив на читачів. Це, звичайно, привело до поділу – як завжди є в таких випадках. Звинувачення на мою адресу, які дехто вважав правдивими, мали передбачуваний наслідок і створили в думках багатьох упередження до справи Викупу. Тому багато хто відвернувся від нас.

ЩЕ ІНШІ ВІДКИДАЮТЬ ВИКУП

Але Господь далі виявляв Свою милість, яку ми вважаємо більш вартісною, ніж прихильність всього світу. Власне в той час м-р Адамс запозичив погляди м-ра Барбура і так само покинув вчення про Викуп. Тому, з огляду на розуміння нами притчі про весільний одяг, дане в той час, м-р Барбур і м-р Адамс, скинувши весільний одяг Христової праведності, вийшли зі світла в зовнішню темряву світу стосовно речей, які вони так ясно розуміли, тобто часу і способу Господньої присутності. Відтоді вони далі чекали на Христа, весною та осінню, аж до весни 1892 року, який, наскільки ми чули, став їхнім останнім розчаруванням*.

*М-р Барбур помер через кілька років після того, як ця стаття вперше вийшла з друку.

Під час цього важкого випробування, або, як ми могли б назвати його боротьбою за справу Христа, ми мали щироого співпрацівника в особі м-ра Патона, котрий до літа 1881 року

був цінним помічником і захисником вчення про майбутні благословення через Христа, які ґрунтуються на викупі, даному за всіх на Голгофі. Книжка «The Three Worlds» («Три світи») вже деякий час не друкувалася, тому нам спало на думку обов'язково поновити її видання або видати зовсім нову книжку, яка б охоплювала ці самі речі.

М-р Патон погодився підготувати її до друку, а м-р Джонс запропонував сплатити всі видатки, пов'язані з друкуванням та оправою, а також дати м-ру Патону стільки примірників книжки, скільки він зможе продати. Як винагороду за його час, відданий для приготування книжки, я добровільно і охоче відгукнувся повідомити про неї в «The Watch Tower» (ось чому адреса м-ра Джонса була, власне кажучи, єдиною, яка згадувалася в оголошеннях). Він добре знав, що, порекомендована мною, вона матиме значний попит, і його праця напевно дозволить повернути кошти з прибутком. (Ці книги ми не продавали за такими низькими цінами, які ставимо на «Studies in the Scriptures» («Виклади Святого Письма»)). Я не тільки погодився на це, але й передав м-ру Патону особисті кошти, потрібні для видання книжки, а також сплатив за його бажанням частину друкарського рахунку.

НАСТУПНЕ ПЕРЕСІВАННЯ

Врешті я єдиний опинився перед лицем фінансових труднощів, пов'язаних з виданням цієї книжки, названої «Day Dawn» («День зорі»), бо автор і видавник отримали за неї гроші, а я тільки давав усі оголошення. Ми вважаємо за потрібне розповісти всі ці подробиці внаслідок однобокого і тільки часткового викладення фактів і невластивого їх представлення, яке згодом було опубліковане і поширене в формі брошури м-ром Патоном, який пізніше також став захисником «іншого євангелія», для якого хрест Христа вже не є осередком і яке заперечує, що Христос «купив нас Своєю дорогоцінною кров'ю» (Гал. 1: 6-9). Відтоді м-р Патон опублікував ще іншу книжку, яка хоч і мала таку саму назву, що й книжка, для якої я давав оголошення, однак будувалася на іншій, фальшивій основі, яку я не міг рекомендувати і не рекомендував,

але вважав оманливою софістикою, що намагається зруйнувати всю будівлю християнського світогляду, хоча й містить при цьому достатньо правд, до яких ми прийшли спільно. Це робило її привабливою і одночасно небезпечною для всіх, хто не є вкорінений і міцно утверджений на Скелі Викупу.

Фальшива основа, представлена в цій останній книжці, «Day Dawn», була полагодженням древнього язичницького вчення про еволюцію, яке заперечує не тільки гріхопадіння людини, але й, як наслідок, усяку потребу в відкупителі. Вона, навпаки, твердила, що людина піднялася і ще має піднятися з нижчого стану, в якому її створено, не через відкуплення і реституцію до втраченого стану, а через поступову еволюцію, тобто розвиток, аж врешті людина через свої добрі вчинки здобуде божественну природу. М-р Патон твердив, що наш благословенний Господь Сам був деградованою та недосконалою людиною, завданням котрої на землі було розп'ясти плотську природу (яку, за Його словами, Він мав), щоб показати всім людям, як розпинати власні плотські, грішні похоті.

Хочемо зауважити, що темрява і виродження, – які обгорнули весь світ в його деградованому, відкинутому стані і які лише посилилися в пору панування папського духівництва під час середньовіччя, – зіткнувшись зі світлом знання, яке Бог дозволяє тепер у світі, поступово привели людей до думки, що теперішнє знання є лише частиною процесу еволюції. Цей погляд, як ми показали в «Викладах Святого Письма», Том 1, стор. 163, хоч вкрай хибний, став під час цього жнивного періоду причиною передбаченого відступлення від віри в Біблію (Пс. 91:7). Здається, що зовсім мало християн є достатньо утвердженими в Правді, щоб зуміти встояти в випробуванні цього «злого дня», в якому багато впаде і лише деякі встоять.

Історія того, як м-р Патон відвернувся від нас і від Викупу і почав опиратися речам, які свого часу виразно бачив і захищав, є важливою, бо все це сталося причиною ще іншого пересівання, тобто випробування, читачів «The Watch Tower» (яких на той час було вже значно більше), адже м-р Патон був шанованим братом

і співпрацював з нами, подорожуючи як представник «The Watch Tower» та його вчень (його витрати частково сплачували нові та колишні передплатники «The Watch Tower», а також я за рахунок моїх власних грошей), тож його, на відміну від редактора, особисто знала більша кількість наших читачів. Було це так:

В 1881 році м-р Барбур, продовжуючи публікувати «The Herald» і намагаючись знівечити вчення про Викуп, спостеріг, як я під час своєї подорожі, проповідуючи, користуюся малюнком Намету, щоб проілюструвати, як Христова жертва була показана в жертвах образного Ізраїлю. Тож він написав статтю про Поєднання, в якій намагався показати, що жертви Дня Поєднання зображували щось зовсім інше, ніж насправді. Я одразу побачив суперечливість його пояснення, адже в одному вірші телець і козел символізували щось одне, а в інших, де вони згадувалися, щось зовсім друге. Відомо, що люди загалом не є надто уважні. Зайняті життєвими клопотами, вони схильні приймати поверхове пояснення, без критичного розгляду слів Святого Письма та їхнього контексту.

Після того, як я обдумав все ще раз, я поновому переглянув 16-й розділ Книги Левит. Розуміючи непослідовність тлумачення м-ра Барбура, я, однак, міг лише визнати, що не розумію цього і не можу дати зв'язного пояснення, яке б відповідало всім подробицям, які описані так виразно і які мали б мати своє особливе значення. Що я міг зробити? Читачі «The Herald» та «The Watch Tower» могли потрапити в оману, якщо б їм не допомогти вибратися зі скрутного становища. Якщо б я просто сказав, що пояснення «The Herald» суперечить собі, а, отже, є помилковим, то це могли зрозуміти неправильно. Багато хто міг би подумати, що я заперечую цю думку, керуючись духом суперництва, бо завжди є люди, які все зводять до особистих стосунків, суперництва, духа поділення і не можуть зрозуміти інших, котрі мають вище, більш шляхетне бачення і думають завжди і тільки про Правду, не зважаючи на особи.

«ТІНІ НАМЕТУ КРАЩИХ ЖЕРТВ»

Як у всякому випробуванні, я прийшов з цим

до Господа, розповівши Йому, як це все виглядає в моїх очах, яку стурбованість я відчуваю за цих дорогих овець, котрі, відчувши гостроту смаку завдяки засвоєній частині Правди, тепер були, через свій голод, виставлені на облуду сатани. Я сказав Йому, що знаю, що Пастир – Він, а не я, проте Йому, мабуть, буде до вподоби моє піклування про овець і моє бажання бути Його слугою і звіщати їм Правду, Дорогу і Життя. Я сказав, що глибоко пройнятий обставинами, та оскільки прийшов час дозволити фальшивий погляд, щоб звести недостойних, то в Нього, мабуть, має бути і властивий час, щоб зробити Правду на цю тему зрозумілою, щоб достойні встояли і не відпали від Правди.

Маючи віру, що прийшов властивий час на правильне розуміння значення юдейських жертв, які всі християни вважають образами «кращих жертв», і що Господь дозволить проникнути в них, коли я тільки досягну такого стану розуму, який буде найбільш придатний прийняти світло, я молився з довір'ям, що коли настав в Господа час і Він бажає Собі вжити мене як Своє знаряддя для проголошення послання для Своєї дорогої сім'ї, то я б хотів позбутися в своєму серці і розумі будь-яких упереджень, котрі могли б стати на моєму шляху, і хотів би бути ведений Його духом до правильного розуміння.

Маючи віру, що на мою молитву буде дано ствердну відповідь, я наступного ранку був готовий досліджувати і писати. Весь час до полудня я провів у старанному вивченні тексту та інших місць Святого Письма, котрі могли б пролити світло на нього – особливо Послання до Євреїв – звертаючись до Господа за мудрістю та керівництвом. Але жодного вирішення змісту важкого уривку до мене не прийшло. Так минув полудень, вечір і весь наступний день. Я полишив все інше і дивувався, чому Господь зволікає так довго. І ось на третій день близько полудня вся річ сталася для мене такою ясною, як сонце в білий день – такою виразною, переконливою і гармонійною з усім змістом Святого Письма, що я не міг засумніватися в її правильності, і відтоді ніхто не зміг знайти в ній вади. (Згадане було опубліковано кількома тиражами в формі брошури під назвою «Tabernacle Shadows Of

The Better Sacrifices» («Тіні намету кращих жертв»).

Тоді я зрозумів, чому Господь вів мене до пояснення так повільно і обережно. Я потребував особливого приготування серця, щоб повністю оцінити все, що воно містило, і я ще більше переконався, що це не є від моєї власної мудрості, бо коли б це було від мене, то чому б воно не прийшло одразу? Я побачив, що розуміння цього предмету мало принести широкий вплив на всі наші надії та бачення всіх правд – не з метою спростувати старі правди або їм заперечити, але, навпаки, розташувати їх у відповідному порядку та згоді і виправити наші викривлення та перекручення.

Наприклад, вчення про виправдання вірою я завжди в тій чи іншій мірі плував (як, зрештою, і розум кожного) з вченням про освячення, яке закликає до самопожертвування та вчинків. Все це відразу сталося ясним і зрозумілим, бо образи показують, що всі ми, як грішники, потребували, передусім, викупної жертви Христа, щоб вірою присвоїти собі її заслуги; що таким чином ми є виправдані (пораховані вільними від гріха), якщо вірою приймаємо Христову жертву за нас і посвячуємось Богу. Образ також показує, що тільки тоді, коли ми таким чином очищені в Господніх очах (через прийняття завершеної Христової праці, як нашого Викупу-жертви, і приписання нам Христової заслуги), Бог охочий прийняти наше жертвоприношення і нас як співспадкоємців з Христом: якщо ми будемо вірними до кінця, йдучи Його слідами, нам буде дана милість співспадкоємства з Ним.

НАСТУПНЕ СВІТЛО, ПРОЛИТЕ НА ПИСАННЯ

Тут я вперше побачив, що великий привілей бути співспадкоємцями з Христом і учасниками з Ним в отриманні божественної природи є тільки для тих, хто матиме з Ним участь в Його жертві і службі для Правди. Я також вперше зрозумів, що Господь був першою з цих жертв – жертвоприношенням за гріх. Отже, ніхто з Божих слуг, пророків та вірних, котрі жили і померли перед Христом, не був священиком за Його чином і не мав частки в жертві з Ним,

навіть якщо деякого з них каменували, перерізали пилою, а ще інших вбили мечем за вірність Божій справі. Хоча вони здобудуть вартісну і велику нагороду, проте належатимуть до іншого класу і рангу, ніж ті, хто від дня П'ятидесятниці покликаний жертвувати себе і бути співспадкоємцем з Христом у Царстві.

Я також вперше побачив, що Господній Приємний День – це Євангельський вік, тобто час, протягом якого Бог приймає жертву кожного, хто приходить до Нього через Христа, велику Жертву за гріх; і коли цей Приємний День закінчиться, тоді нагорода співспадкоємства і божественної природи прийде до свого завершення. Коли цей великий день жертви, Євангельський вік (справжній день Поєднання), закінчиться, коли всі члени тіла Христа закінчать участь з Ним в жертві своїх прав, як виправданих людей, і будуть прославлені, для світу почнуться благословення – Тисячолітні благословення, куплені їм за Божою благодаттю їхнім Відкупителем.

Це привело мене, перш за все, до чіткого розуміння відмінності природи: тобто чим є людська природа, чим є ангельська природа і чим є божественна природа, як це показано в «Викладах Святого Письма», Том 1, розділ 10. І хоча я попередньо вживав вираз «реституція» загально, щоб дати означення певній блаженній переміні, то тепер, при більш ясному світлі, я почав розуміти, що велика праця реституції може означати лише те, на що вказує саме слово, – відновлення того, що загинуло (Мт. 18: 11), відновлення до первісного стану, від якого людина свого часу відпала.

Тоді я побачив, що Божий план, коли він здійсниться, не приведе всі Його створіння до рівня божественної природи, але Бог запланував мати ранг істот, званих ангелами, котрі, досконалі, завжди будуть іншого рангу, іншої природи, ніж божественна. Він також запланував мати рід істот людської природи, з-посеред яких Адам був лише зразком, взірцем, і майбутній земний дім котрих – Рай, Едем – також був зразком, взірцем. Я також зрозумів, що Бог запланував, щоб Христос та спільники з Ним в жертві та спадщині були Божими зняряддями для благословення деградованого роду і відновлення його

до досконалості, яку мав Адам в Едемі, – до стану, який Бог назвав «дуже добрим» і в якому людина була образом свого Творця.

Коли всі ці речі несподівано засяяли так яскраво та виразно, мене перестало дивувати, чому Господь дав мені кілька днів чекання та приготування для здобуття благословення; і я віддав Йому за це хвалу та подяку. Вся стурбованість мого серця і боязнь прикрих наслідків внаслідок помилкового розуміння зникла перед цим доказом Господнього керівництва на стежці, що «світить все більше та більше аж до повного дня». Я одразу збагнув, що ці нові відкриття, мабуть, стануть для декого каменем спотикання, а також великим благословенням для інших, котрі готові їх прийняти. Тому, замість опублікувати їх в наступному номері «The Watch Tower» («Вартова Вежа»), я вирішив спершу представити справу особисто більш відомим братам, пам'ятаючи поведінку ап. Павла в схожих обставинах (Гал. 2: 2).

ЩЕ ІНШІ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Тож я вислав запрошення і гроші, необхідні для дорожніх витрат, чотирьом найбільш відомим братам з проханням зібратися разом. Одним з цих чотирьох був м-р Патон з Мічиган – єдиний, котрий відкинув перші промені світла. Та навіть він не міг знайти жодної хиби в тлумаченні, хоча намагався, як і інші, сказати щось всупереч або цитувати якийсь вірш Святого Писання, який можна було б вважати запереченням. Та не знайшлося нічого. Кожне наступне питання лише демонструвало міць такого підходу. Я ствердив, що річ, яка знаходиться поза межами критики з боку осіб, найбільш ознайомих з планом Бога, повинна бути Правдою, її потрібно визнавати та навчати – особливо коли вона так чудово привела до ладу і впорядкувала всі інші риси Правди.

Я також звернув увагу, наскільки важливо для логічної підтримки Викупу зрозуміти річ, на яку він вказує, тобто на відмінності природи – на те, що наш Господь залишив вищу природу і взяв для Себе нижчу, ставши тілом. Мета цієї зміни природи була в тому, щоб Він, як людина, досконала людина, міг дати Себе Викупом за

першу досконалу людину, Адама, і таким чином міг відкупити Адама і все загублене в ньому. Я також показав, яким чином в воскресінні Господу за цю велику працю була дана в нагороду божественна природа, ще вища від тієї, яку Він залишив, коли став людиною.

Але чи то розумове бачення м-ра Патона, чи його серце виявилось слабким, але він ніколи не зробив крок вперед і незабаром також покинув доктрину Викупу. Однак він далі користувався словом «Викуп», хоча при цьому заперечував саму ідею, яка міститься в цьому слові. Він не був спроможний дати йому жодне інше визначення, ані навіть обговорити правильність змісту, який ми вкладаємо в нього – який можна знайти в будь-якому англійському словнику і який відповідає значенню грецького слова, з котрого воно перекладається.

Незважаючи на наші найкращі зусилля врятувати його, він мандрував все далі та далі. Мені довелося відмовитись від його статей для «The Watch Tower» з тих самих міркувань, які змусили мене відмовитись витратити Господні гроші, доручені мені, щоб підтримувати м-ра Барбура в поширенні такої самої шкідливої теорії.

Приблизно в той час м-р Джонс повідомив мене, що копії книжки «Day Dawn», які я закупив останніми, це все, що залишилося. Повідомивши, щоб до офісу «Tower» більше не надсилати замовлень, я скористався нагодою і пообіцяв видати «Millennial Dawn» («Світанок Тисячоліття»), який мав представити План Віків більш виразним і впорядкованим чином, що стало можливим завдяки новому світлу, пролитому на кожну його подробицю лекціями з «Tabernacle» («Намету»).

В цей самий час м-р Патон вирішив, що він опублікує другу книжку під назвою «Day Dawn», відредаговану так, щоб погодити її з його новими поглядами, які ігнорували Викуп, ігнорували виправдання та потребу в обох, і навчали, що всі люди будуть навіки спасенні не якимось чином через жертву Христа, а через розп'яття в собі гріха – через Закон, під яким бідні юдеї намагались сподобатися Богу, але який нікого не виправдав. На мене було кинуто численні і

важкі наклепи, бо я викрив ці зміни, бо я сказав, що тираж першого «Day Dawn» вичерпався і що нова книжка є на іншій основі, ніж та, яку я рекомендував.

«FOOD FOR THINKING CHRISTIANS» («ХАРЧ ДЛЯ МИСЛЯЧИХ ХРИСТИЯН»)

Того часу я був зайнятий великою працею, про яку багато хто з вас знає, – виданням і розповсюдженням понад 1 400 000 примірників двох брошур: «Food for Thinking Christians» («Харч для Мислячих Християн») і «Tabernacle Teachings» («Лекції Намету»). Разом за розміром вони були приблизно як перший том «Викладів Святого Письма». Крім цього, в мене назбиралися тисячі радісних і вдячних листів від тих, хто отримав і читав розповсюджені брошури, ставлячи нам питання і звертаючись з проханням про подальший матеріал для читання. До всього цього додалися фінансові труднощі. Отож протягом чотирьох років я натрапляв на перешкоди в виконанні моєї обіцянки видати «Millennial Dawn» («Світанок Тисячоліття»), яка тепер називається «Studies in the Scriptures» («Виклади Святого Письма»). Хочу сказати, що наша обіцянка представити повне видання ще досі не виконана. Шість томів вже вийшли, але сьомий – ще ні. Протягом цих років ми змагалися з величезним об'ємом роботи (який увесь був успішно подоланий ради Господа та Його святих). Щороку ми знову і знову сподівалися знайти потрібні години для завершення першого тому «Millennial Dawn». І той самий великий противник Правди пізніше чинив перешкоди для інших томів.

Дехто, маючи «The Three Worlds» («Три Світи») і старе видання «Day Dawn» («День Зоріє»), мабуть, хотів би знати мою теперішню думку про них – чи я далі вважаю їх корисними для шукачів Правди. На це я відповідаю: «Однозначно, ні». Істотна незрілість поглядів на Божу правду, представлена в них, є далекою від того, що ми розуміємо сьогодні як чудовий план Бога. Речі, виразні тепер, мов світло в полудень, були в той час неясними і заплутаними. Ми не бачили різниці між досконалою людською природою, до якої слухняні зі світу будуть

відновлені під час Тисячоліття, і божественною природою, до якої «мала черідка» (вибрані, які жертвують себе в Євангельському віці) незабаром має бути піднята. Все, що сьогодні є очевидне, було тоді затьмарене, заплутане і невиразне. Ми також не розуміли послідовних кроків, тобто рівнів – як це показано на Kartі Віків і в «Викладах Святого Письма», Том 1 – які допомогли багатьом побачити різницю між виправданням та освяченням і визначити свій теперішній стосунок до Бога.

Підрахунки часу, які пропонували ці книжки, відсутність важливих пунктів і залишення читача в сумніві стосовно того, що автор намагався ними ствердити, вели до плутанини в розумі і створювали враження, що пророцтва стосовно часу є тільки ключем і не служать жодній конкретній меті. Відповідаю найбільш рішуче, що я б не рекомендував жодної з цих книг і не користувався ними сьогодні. Свого часу я був менш уважний до того, що я поширюю чи рекомендую, але щодня я вчуся бути більш обачним стосовно того, який харч я кладу перед зголоднілими Господніми вівцями. Господь навчив мене, що бути вчителем – відповідальна справа, навіть якщо йдеться про поширення тієї чи іншої книжки або газети. Навіть книжку «Food for Thinking Christians» («Харч для Мислячих Християн»), яка вже не друкується, але публікувалася і розповсюджувалася в 1881 році, я більше не рекомендую, бо вона є менш послідовною, а, отже, менш виразною від пізніших публікацій.

ЩЕ ІНШЕ ПЕРЕСІВАННЯ

Варто розповісти ще про один розділ з нашого життя, оскільки він свідчить про ще одне потрясіння та пересівання. М-р А.Д. Джонс дав пропозицію започаткувати газету того ж спрямування, що й «The Watch Tower» («Вартова Вежа»), щоб публікувати в ній деякі більш прості риси Божого плану і зробити її свого роду місіонером та вчителем для початківців. Знаючи його чітке становище в справі Викупу, я побажав йому Божого благословення і рекомендував перший примірник його газети «Zion's Day Star» («Ранкова Зоря Сіону») (яку вже не друкують

багато років) майже десятком тисячам наших читачів, щоб, як згодом виявилось, декотрі з них поповнили ряди невір'я, а ще інші взагалі зреклись Викупу. Бо хоч «Day Star» протягом кількох місяців йшла у властивому напрямку і займала те саме становище стосовно Викупу, що й «The Watch Tower», відмовляючись з тих самих міркувань від статей, спрямованих проти Викупу, які надсилав для її шпальт м-р Патон, однак ще того самого року вона відверто пішла в напрямку невір'я і цілком відкинула решту Біблії і ті її частини, які навчають про гріхопадіння Адама та про Викуп з нього Христом.

Все це означало чергове напруження, чергове пересівання, чергову втрату друзів, які помилково припустили, що критика нами фальшивих вчень була спонукана духом суперництва, і котрі не одразу змогли збагнути, куди ведуть його вчення, ані те, як важливо міцно триматися перших принципів Христових вчень – що Христос помер за наші гріхи і встав для нашого виправдання.

Цей процес потрясіння та пересівання продовжувався далі і ще не закінчився, адже всі повинні бути повністю випробувані. Річ не в тому, хто впаде, але «хто встояти може», як наголошує апостол. І нам треба було ще раз повторити собі апостольську пересторогу: «Тому то, хто думає, ніби стоїть він [має надто велику певність, як св. Петро, кажучи, що «якби й усі спокусились про Тебе, – я не спокушуся ніколи»], нехай стережеться, щоб не впасти».

ВИПРОБУВАННЯ ВСІХ ХРИСТІЯН

Вчення про інший шлях спасіння (спасіння всіх), не через хрест Христа, є не тільки помилкою, яка з 1874 року пересіває всіх, хто приходить до світла теперішньої Правди, але й випробуванням для всього християнства (Об. 3: 10). Це вчення розповсюдилося між усіма класами християнського народу і особливо між служителами всіх сект. Число тих, хто вірить, що Христова смерть передбачає ціну Викупу за гріх Адама, стає меншим щодня. Справді, відбулося масове полишення вчення про гріхопадіння людини в Адамі і про її відкуплення від цього гріхопадіння «людиною Ісусом Христом»

(1 Тим. 2: 5, 6). Псалмист пророчо змалював, що тисяча впаде збоку того, хто стоятиме (Пс. 91: 7).

Прийшов час для кожного сміливо сказати про себе. Хто не на боці хреста і здобутому на ньому Викупу, той проти нього! Хто не збирає, той розкидає! Хто мовчить в цій справі, коли на неї нападають зі всіх сторін вороги – чи то з боязні, чи з сорому, чи з байдужості – той не вартий цієї Правди і напевно швидко спіткнеться. Хто з якоїсь причини сидить бездіяльно, коли знамено хреста є атаковане, той не є воїном цього хреста і не вартий такого імені, а, отже, не знайдеться між переможцями, котрі успадкують все. Бог дозволяє ці пересівання, щоб пересіяти усіх, котрі не є «переможцями», і випробувати та показати «малу черідку», котра, мов невеличкий загін Гедеона, здобуде перемогу і почесні свого Вождя в славі.

Чи ви, дорогі брати та сестри, готові до цього? Зброя Правди була дана вам вже досить давно, та чи ви її одягли? Чи ви зробили її своїм малим та великим щитом, своїм захистом проти підступних хитрощів злого?

Не будьмо зведені знаряддями, які він часто використовує. В цьому він так само спритний, як в своєму представленні перекручень Правди.

Пророк вдало порівняв цю заразну інфекцію до моровиці (Пс. 91: 6). Моровиця поширюється тому, що люди перебувають в фізичному стані, який чинить їх вразливими на захворювання. Лікарі кажуть, що організм, котрий є в доброму, здоровому стані, знаходиться в меншій небезпеці захворіти. Так само духовна моровиця поширюється не тільки тому, що на неї податливі всі, хто не має ясного розумового бачення вчень Христа, але й з іншої причини. З нашого серця походить життя, тож понад усе слід перебувати в правильному стані серця. А як у вас справи з серцем? Чи воно горде, хвалькувате, незалежне, самовдоволене та свавільне? Якщо так, пильнуйтеся; ви будете дуже податливі на цю епідемію, незалежно від того, як далеко, на вашу думку, ви є від неї.

Моліться про покірливе, смиренне, лагідне серце, в якому мешкає Відкупитель, в якому чути тільки голос Христа і царює Ісус. З таким серцем

ви є в безпеці. Якщо ви покірні та приниженого духа, то ніколи не вважатимете можливим відкупити самого себе від осуду, успадкованого через Адама, шляхом жертвування теперішніх грішних бажань, але утікати до хреста, де Сам Бог відчинив Джерело для очищення з гріха та нечистоти, теперішньої та минулої.

ЧИ ЦЕ ВАС НЕ ОБРАЖАЄ?

Ми припускаємо, що ця стаття образить декого, хоча вона не є для того, щоб образити когось. Вона написана на захист покірних від софістики омани. «Хто зійде на гору Господню [в запропоноване Царство], і хто буде стояти на місці святому Його? У кого чисті руки та щире серце [хто дбайливо спрямовує своє життя згідно з принципами святості], і хто не нахилив на марноту своєї душі [не плекає земні амбіції або чванливість, але терпляче чекає славу, яка прийде після теперішнього самопожертвування],

і хто не присягав на обману [ігноруючи або занедбуючи свою угоду з Богом], – нехай носить він благословення від Господа [славу Царства і співспадкоємство з Христом], а праведність [досконалість – повне визволення від теперішніх вад тощо] – від Бога спасіння свого!» (Пс. 24: 3-5). «Шукайте правди, шукайте смирення, – може будете сховані ви в день Господнього гніву [в цьому «злому дні» тенет, ям, літаючих стріл і згубної моровиці]» (Соф. 2: 3). «Пильуйте й моліться, щоб не впасти на спробу» – щоб «не попусувалися ваші думки від простоти й чистоти, що в Христі». Нехай всі покірні в повній мірі усвідомлять собі випробування цієї години. І хоча багато-хто кидає камені спотикання на шляху «ніг» Христового Тіла, нехай кожен воїн хреста буде пильним не тільки, щоб стояти самому, але й щоб помагати іншим стерегти «ноги» (Пс. 91: 11, 12).

R5909 (1916 p.)

ДЕЯКІ ПАСТИРСЬКІ РАДИ СТОСОВНО ОДРУЖЕННЯ

Сам Бог проводив перший весільний обряд, просто звівши до купи наших перших родичів, Адама та Єву. Мати Єва вже була кістю від кості Адама і тілом від його тіла, але вони були розділені самим Богом. Вони були двоє по тілу, але мали одне серце, бо Він запланував, що весь людський рід має народитися з цієї однієї пари, щоб коли прийде гріх, який охопить всю людську сім'ю, смерть однієї особи могла бути достатньою, щоб відкупити весь рід. «Смерть бо через людину, і через людину воскресіння мертвих» (1 Кор. 15: 21; Рим. 5: 12, 19).

Біблія виразно навчає, що після того, як завершиться великий План Бога, даючи реституцію світу, ця реституція приведе людство до стану, в якому Адам був до відокремлення жінки. Також маємо слова Ісуса: «Ті ж, що будуть достойні осягнути того віку й воскресіння з мертвих, не женяться і не виходять заміж, ... тому що до ангелів подібні» (Лк. 20: 35, Хом.). Іншими словами, в Часах Реституції, коли земля наповниться людьми, особи чоловічої та жіночої статі втратять свої характерні відмінності і знову стануть як Адам на початку – кожен повноцінним

сам у собі. Бог не мав задуму переповнити землю, а тільки наповнити її.

Хоча союз чоловіка та жінки – це справа їхніх взаємостосунків на основі любові, закон йде далі і каже, що потрібні відповідні положення, які б офіційно затверджували їхній союз перед іншими – свідками, щоб уникнути труднощів на майбутнє. Зрештою, є відповідні вимоги до свідочств і т.п., які, віримо, є цілком слушними.

ОСОБЛИВИЙ ЗМІСТ ОДРУЖЕННЯ

Як християни, котрі мають Боже Слово і, як дослідники Біблії, котрі почали в певній мірі розуміти це Слово, ми вбачаємо в одруженні особливий зміст, який Бог мав на меті, коли встановлював цей обряд. Шлюб між чоловіком та жінкою є образом, тобто ілюстрацією, союзу між Христом і Церквою, і Бог постановив, що так має бути. Апостол, посилаючись на одруження, як на образ, продовжує і каже, що як Христос полюбив Церкву і дав Себе за неї, так чоловіки повинні любити своїх дружин як власне тіло (Еф. 5: 25-32).

Велика любов полягає в тому, що чоловік повинен робити для своєї дружини те, що він зробив би для себе! Так і Христос зробив все для Свого Тіла, Церкви. Він зробив навіть більше – Він поклав Своє життя за нас. З цього виникає, що чоловіки повинні класти своє життя за дружин, і не тільки повинні дбати про їжу та одяг для них, але й про моральні та розумові потреби. Про все це має турбуватися чоловік; і добрий чоловік буде піклуватися про свою дружину – навіть ціною жертвування деякими власними речами, залежно від обставин.

Далі, звертаючись до іншої сторони справи, апостол каже, що як Церква поважає свого Господа, так дружини повинні поважати своїх чоловіків. Наскільки людство збагнуло дух Божественної заповіді, настільки воно зрозуміло те найкраще, що можна взяти від життя. Хто ретельно тримається Господніх постанов, той черпає для себе з подружніх стосунків найбільше. Чоловіка, який любить свою дружину, нехтуючи при цьому власними уподобаннями, треба цінити найбільше. Дружина, яка робить все від неї залежне, щоб служити інтересам свого чоловіка і бути відданою йому, є ілюстрацією того, що Церква робить для свого Господа.

Цими словами ми не збираємось перечити словам апостола, коли він каже: «Отож хто одружується, робить добре, а хто не одружується, робить краще» (1 Кор. 7: 38, Diaglott). Він звертається не до світу, а до тих, хто присвятив своє життя Господу. Якщо одруження не заважає посвяченню Господу, то можуть побратися. Якщо ж воно заважає посвяченню, тоді ті, хто одружується, віддають своє життя під заставу. Але є приклади, коли брати та сестри мали користь від одруження не тільки особисто, але й в своїх стосунках з Господом та іншими.

Ми не вважаємо, що ті, котрі одружуються, поступають всупереч Господу. Однак той, хто хоче подобатися Господу, повинен в цій справі бути дуже обережний; також інші не повинні намагатися критикувати тих, хто одружується. Це – свобода, якою Бог зробив нас вільними, і цю свободу ми повинні використовувати для себе і давати її іншим.

«НА ДОБРЕ І НА ЗЛЕ»

Той, хто одружується, повинен зважити на факт, що він напевно не одружується з досконалою особою, бо Біблія говорить нам, що «нема праведного ані одного». Ніхто не є досконалий, тому недосконалому вимагати від іншого бути досконалим, коли ніхто не є і не може бути таким, є відверто неправильно. Однак кожен повинен намагатися ховати свої недоліки. Декотрі поводяться в цьому напрямку нерозсудливо. Наскільки наш розум є досконалий, настільки ми повинні дотримуватися цього високого критерію. Слід ховати кожну ваду так швидко, як це можливо, щоб не було перешкод з її боку. Для того, хто одружується, є помилкою думати, що він бере досконалу особу. Якщо він ховав свої недоліки від другої особи, а ця особа ховала свої недоліки від нього, було б добре, щоб вони обоє ховали їх всю решту життя.

Одружені не повинні випитувати одне одного про минуле, бо коли вони одружуються, то беруть одне одного на добре і на зле, і не повинні оглядатися назад. Саме так приймає нас Господь. Він не дивиться назад, щоб все дослідити, тож і ми не повинні цього робити.

Якщо одружених спіткають труднощі, вони не повинні дозволити іншим втрутитися і намагатися виправити ці труднощі за них, бо всі такі намагання приносять проблеми. Нехай ніхто не втручається в те, що Бог з'єднав. Сімейні негаразди мимоволі викликають багато розмов. Знаючи це, ми повинні бути обережні, щоб не робити нічого такого, що ускладнювало б життя інших. Не слід навіть бути поблажливим до чогось такого. Ми повинні залишити їх в спокої. Дайте їм пораду, якщо вони її питають, але не втручайтесь. Якщо вони одружились, то це на добре і на зле на все життя.

Отже, одруження – серйозна справа, і на нього треба наважуватися тільки після серйозних роздумів. Це – священне зобов'язання. Особи, які вступили в шлюб, зв'язують себе на решту життя. Шлюб був би успішнішим, коли б всі добре зважили цю думку і трималися її.

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

Дорогі брати і сестри в Ісусі Христі!
Вітаємо усіх вас з Новим 2012 Роком!

Бажаємо вам усіх щедрот, які одержуємо з руки Всемогутнього і люблячого Небесного Отця через нашого Спасителя Ісуса Христа. Хай Боже благословіння і провидіння супроводить нас усіх на вузькій дорозі нашого посвячення до Його Царства.

Дякую усім вам за підтримку, за поздоровлення.

Особлива подяка тим братам і сестрам, які мають частку в праці у друкуванні та поширенні Правди, яка служить підкріплюючим і освіжаючим харчем на часі.

Хай Небесний Отець благословить усіх вас і міцно тримає вас за руку і провадить до життя в Його Царстві.

Бр. Петро Удод з сім'єю

Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!

Дякуйте Богу богів, бо навіки Його милосердя!

Дякуйте Владиці владик, бо навіки Його милосердя!

Тому, хто чуда великі Єдиний вчиняє, бо навіки Його милосердя!

Хто розумом небо вчинив, бо навіки Його милосердя!

Хто землю простяг над водою, бо навіки Його милосердя!

Хто світила великі вчинив, бо навіки Його милосердя!

сонце, щоб вдень панувало воно, бо навіки Його милосердя!

місяця й зорі, щоб вони панували вночі, бо навіки Його милосердя! (Пс. 136: 1-9)

Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив (Псалом 95: 6).

Як тільки ми отримали проблиск слави божественного характеру через Божий План, як тільки побачили очима нашого розуміння правдивий вигляд Того, з Ким маємо справу, – величного шукача сердець і опікуна Своєї церкви, – ми впокорені падаємо перед Ним на землю, усвідомлюючи, що ми недосконалі, що ми не можемо стояти перед нашим Господом, що ми негідні Його ласки і благословення. Але як Він лагідно торкнувся Івана, підводячи його, так само Він заповів нам утіху, мир і любов, запевнюючи нас, що ми маємо Первосвященника, Якого не можуть не зворушити відчуття наших слабостей. Так, ми маємо Того, Хто здатний співчувати і милосердно допомагати, Того, Хто купив нас власною дорогоцінною кров'ю, Хто прийняв і вважатиме нас членами Свого тіла, доки ми перебуватимемо в Ньому, серцем бажаючи пізнати і чинити Його волю. R3569:6

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.